

บทนำ

จุดเริ่มต้นและจุดจบ

เสียงเครื่องบินแหวกอากาศดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ ชายหนุ่มร่างสูงสะพายตะกร้าไม้ไผ่สานบรรจุเมล็ดกาแฟสดสีแดงจัดอยู่เกือบครึ่ง เหนงมองฟ้าตามต้นเสียง นัยน์ตาสีเปลือกจับจ้องนกเหล็กสีฟ้าลายพรางรูปทรงเรียวแหลมสองลำพุ่งผ่านอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า มุ่งหน้าไปทางพรมแดน

ตลอดสองสามเดือนที่ผ่านมา คนในหมู่บ้านชาวเขาเผ่าอาข่าบนดอยนี้มีโอกาสได้เห็นเครื่องบินขับไล่บินผ่านอยู่หลายต่อหลายครั้ง นั่นเพราะเกิดเรื่องราวความไม่สงบบริเวณตะเข็บชายแดนซึ่งห่างออกไปเพียงไม่กี่กิโลเมตรตามที่มีรายงานข่าวผ่านโทรทัศน์เกือบทุกช่อง

เขามองตามจุดเล็กบนฟ้าจนลับสายตาไปแล้วจึงเหลียวกลับมามองหาพ่อกับแม่ซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาเก็บผลกาแฟสุกซึ่งเรียกกันว่า ‘ผลเซอร์รี’ อยู่ตรงเชิงเขาด้านล่างห่างไปไม่กี่ไกลน้ก

พื้นที่บริเวณนี้คือไร่กาแฟของครอบครัว ไม้พุ่มขนาดสูงท่วมหัวคนไปสี่เขียวจัดขนาดใหญ่มากเท่าฝ่ามือ ตามกิ่งก้านออกลูกสีเขียวสดเกาะกลุ่มกัน

แน่น ขึ้นแทรกตัวซ่อนอยู่ท่ามกลางป่าสน อาศัยร่มเงารำไรของต้นไม้ใหญ่
ให้ได้เติบโต บรรยากาศเขียวร่มชุ่มชื้นไปทั้งเขา หมอกเจือจางผสมไอเย็น
สดชื่นอบอวลอยู่รอบกาย ช่วงหน้าหนาวปลายปีแบบนี้เป็นช่วงเวลาเก็บเกี่ยว
ผลผลิต แทบทุกวันที่เขากับคนในครอบครัวต้องทำงานหนักอยู่ในไร่ อาเซ
เดินเลื้อยเก็บผลกาแฟจากต้นจนกระทั่งแน่ใจว่าเมล็ดสีแดงจัดในบริเวณ
พื้นที่ที่รับผิดชอบถูกเก็บจนเกลี้ยง เหลือไว้แค่เมล็ดสีแดงปนเขียวที่ยัง
ไม่สุกดีรอไว้เก็บในวันต่อไป กาโหยะ^๑ที่สะพานอยู่ข้างตัวเต็มปรีจันเกือบ
ล้นแล้ว เขาถอดหมวกสานออก ยกแขนขึ้นเช็ดหน้าผากกับแขนเสื้อ ใช้แรง
จนเหงื่อเริ่มซึมทั้งที่อากาศเย็นสบาย นาฬิกาข้อมือบอกเวลาใกล้เที่ยง

ชายหนุ่มได้ขึ้นเนินไปตามทางดินแดงแคบและชัน ตรงสันเขามี ‘ล่อ’
สัตว์หน้าตาคล้ายม้าแคระขนสีน้ำตาลเย็นลึมหญ้าอยู่สองตัว บนหลังลำสัน
ของมันมีคานไม้คู่พาด ปลายทั้งสองข้างแขวนตะกร้าไม้ไผ่สานใบเชิง อาเซ
เทผลกาแฟทั้งหมดที่เก็บมาได้ลงไป ลูบแฉ่งคอสัตว์เลี้ยงของเขาอย่างรัก
ใคร่ ก่อนจะยึดตัวยึดแขน จับไล่ความเมื่อยขบและความอ่อนล้า แล้วเดิน
กลับมาตะโกนเรียกพ่อแม่

“อ๋าตา^๒ อ่ามา^๓ จะเที่ยงแล้ว พักกินข้าวกันก่อนไหม”

“เสร็จพอดี เต็มขึ้นไป” ชายสูงวัยตะโกนตอบกลับมา ก่อนหันไป
ถามหญิงข้างกาย “มีแเอ เจ้าเหนื่อยไหม ใกล้เสร็จจี้ยัง พักก่อนเถอะนะ”

ใบหน้าร้านแดดของเขามีเค้าความงาม แต่ปรากฏริ้วรอยแห่งวัย
ลักษณะเด่นชัดบางอย่างถูกถ่ายทอดส่งตรงไปยังลูกชาย... หนัยน์ตาสีเทา
อ่อนโยนคู้่นั้น

“เหลืออีกนิดเดียว เดินขึ้นไปก่อนเถอะ เสร็จแล้วจะตามไป ไม่นาน
หรอก”

^๑ กาโหยะ ภาษาอาข่า ใช้เรียกภษณะคล้ายชะลอม ทำจากดอกสานแบบถัก

^๒ อ๋าตา ภาษาอาข่า แปลว่า พ่อ

^๓ อ่ามา ภาษาอาข่า แปลว่า แม่

ชายผู้เป็นพ่อยังคงคุ้นเคยกับการสวมชุดชนเผ่าแบบดั้งเดิม กางเกงผ้าฝ้ายทอมือขากระบอกสีดำ เลื้อยเขนยาวผ่าหน้าสีเดียวกันปักลวดลายบริเวณชายเลื้อย เดินไต่เขาผ่านดงกาแพกลับขึ้นมา เป็นเวลาเดียวกันกับที่เสียงก๊องกัมปนาทดังไปทั่วท้องฟ้าอีกครั้ง แต่คราวนี้แผ่นดินกระทบโสตประสาทจนคนข้างล่างต้องยกมือขึ้นปิดหู สายตาทุกคู่จ้องไปยังเบื้องบน

อากาศยานจู่โจมขับไล่ความเร็วเหนือเสียงสีดำสนิทบินเดี่ยวพุ่งผ่านน่านฟ้าด้วยเพดานบินต่ำ ไล่ตามติดมาด้วยเครื่องบินสี่เหลี่ยมพรางสองลำ ปรากฏสัญลักษณ์ธงชาติไทยตรงปลายหาง น่าจะเป็นเครื่องบินผ่านไปเมื่อสักสิบนาทีก่อน เห็นชัดว่ากำลังขับไล่ผู้รุกรานน่านฟ้า ช่มชู้กันอยู่ในที่เครื่องบินสี่ดำพยายามหนีและบินเชิดหัวขึ้นสูงโฉบหลบผู้ไล่ล่า ขณะที่ผู้ติดตามไม่มีท่าทีลดละ บินไต่เพดานความสูงรุกไล่อย่างเกรี้ยวกราด ก่อนลำลายพรางจะบินแยกซ้ายขวา ดักคู่ต่อสู้ไม่ให้หนีพ้น นักเหล็กสามลำขับเคียงพันตุกระชั้นชิดอยู่กลางอากาศ จนในที่สุดดูเหมือนเจ้าดำลำเดี่ยวแปลกปลอมจะไม่มีทางหลบหนีไปได้รอด แสดงที่ท่ายอมแพ้แต่โดยดี บินมุ่งตรงไปทางเขตชายแดนหายลับไปในพริบตา

เครื่องบินลายพรางบินวนเคียงคู่กัน รอสังเกตการณ์เพื่อให้เห็นใจในความปลอดภัยอยู่อีกครู่ใหญ่ ก่อนตัดสินใจเบนหัวมุ่งหน้ากลับเข้าเขตแดนไทย แต่แล้วหนึ่งในสองลำกลับลดระดับลงอย่างรวดเร็วผิดปกติ

เพียงชั่ววินาที เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เปลวไฟสีแดงปรากฏขึ้นบริเวณเครื่องยนต์ด้านซ้าย เครื่องบินลอยล่องอยู่น้อยอึดเขาตรงเขตหมู่บ้านเมื่อเครื่องสูญเสียการทรงตัว หัวปักดำดิ่งควงสว่างลงมาอย่างหยุดไม่อยู่ พุ่งตรงลงมายังกลุ่มบ้านคน

‘ແ່แล้ว หมู่บ้าน! ไม่พ่นแน่!’ อาเซ่ร้องในใจ

นักบินพยายามแก้เครื่องอย่างสุดความสามารถ ในเวลาไม่กี่วินาทีเพียงแค่ว่าพริบตา คนบนพื้นล่างลึนจนแทบลืมหายใจ เครื่องบินหลุดพ้น

จากอาการหมุนคว้าง เชิดหน้าขึ้น เบี่ยงออกไปทางป่าทึบพื้นที่ชุ่มชื้น แต่ด้วยความเร็วที่ตกลงอย่างฉับพลันเพราะเสียกำลังเครื่องยนตร์ประกอบกับเพดานบินลดต่ำมาก ทำให้ไม่สามารถบังคับเครื่องไปต่อ นักบินตัดสินใจนาทีสุดท้ายดีดตัวออกมา

อาเซมองตามร่างที่ลอยละลิวอยู่บนท้องฟ้า รวมฐฐีพิสัชชาด้านหลังกางออกแต่ยังไม่กินลมเต็มทีนัก เมื่อร่างนั้นตกลงบริเวณป่าทึบไม่ไกลจากจุดที่เขายืนอยู่ เสียงเครื่องบินตกกระทบพื้นดังสนั่นหวั่นไหว แผ่นดินแทบไหวสะเทือนลั่น ควันไฟพวยพุ่งขึ้นมาจากเนินเขาไกลออกไป ห่างจากจุดที่คาดว่ามันบินตกลงมาพอควร

ชายหนุ่มกับพ่อหันมาสบตากัน สีหน้าตื่นตระหนก

“ไป ไปดูเขาหน่อย เพื่อจะช่วยเหลืออะไรได้บ้าง” พ่อพูดกับลูกชาย แล้วตะโกนบอกแม่ซึ่งยังยืนนิ่งอยู่ตรงเชิงเขาด้วยอาการช็อก ตาเบิกค้าง ใบหน้าขาวซีด

“มีแเอ รออยู่ตรงนี้ก่อนนะ แล้วข้าจะรีบกลับมา”

พ่อเดินนำไปอย่างรวดเร็ว อาเซหัวใจเต้นแรง ตกใจที่สุดในชีวิตก็คงเหตุการณ์นี้ ภาพนักบินลอยกลางอากาศยังติดอยู่ในความนึกคิด

“หวังว่าคงปลอดภัย”

๑

“โสน!” เสียงเรียกดึงหญิงสาวหลุดจากภวังค์

“อ้าว แदन” ปากจิ้มลิ้มไร้สีสิ้นแยมยิ้มอย่างเหนื่อยอ่อน ดวงตา
แห้งแล้งไร้ประกายซ้อนขึ้นมองหนุ่มฝรั่งที่ยืนประชิดตรงที่เธอนั่ง

“เป็นไรรีเปล่า นั่งนิ่งอย่างกับวิญญูณออกจากร่างมายี่สิบนาทีแล้ว
เนี่ย”

ชายหนุ่มผู้ถามและตั้งข้อสงสัยเกตหน้าตาหล่อเทียบรัศมีดารา ตัวสูง
เกินมาตรฐาน ผมสีทองยาวระต้นคอ แต่วันนี้มุ่งเป็นมวยไว้บริเวณท้ายทอย
รูปลักษณะตรงตามแบบฮิปสเตอร์สมัยนิยมขนานแท้ มือลูบคางที่มีไรหนวด
เบาบาง สายตาจับจ้องคนตรงหน้าอย่างสงสัยใครรู้และเป็นห่วงเป็นใย

“ไม่สบายรีเปล่า หน้าตาเหมือนอดนอนมาหลายวัน เสร้าหรือว่ามี
เรื่องเครียด”

“อืม ไม่อยากบอกว่าใช้ทุกอย่างที่พูดมา” เสียงตอบเหนื่อยอย่าง
น่าหดหู่

“มีอะไรให้ช่วยได้บ้างไหม” คนพูดก้มลงมาใกล้ พลังลูบหลังเบาๆ

อย่างคนคุ้นเคย

หญิงสาวส่ายหน้าปฏิเสธแล้วถอนหายใจหนักหน่วงก่อนจะพูด

“กาแฟสักแก้วน่าจะช่วยได้”

“วันนี้จะเอาอะไรดี กาแฟตริปหรือเอสเปรสโซ่ แพลตไวต์ คาปูชิโน
ว่ามา”

“คงต้องเอสเปรสโซ่ ดับเบิลชอตเลยนะ เอามาช่วยถ่างตาหน่อย”

“มีกาแฟตัวใหม่ ซิงเกิลออริจิน^๔จากบราซิล ฟูลบอดี รสนุ่ม ไม่
เปรี้ยว ติดหวานปลายลิ้น ออกกลิ่นอัลมอนด์ อยากรลองไหม”

“ช่วยกรุณาจัดมาเลย” หน้าซูบซีียวทรุดโทรมคลี่ยิ้มหวานเป็นครั้งแรก
ของวัน

เดเนียล เจ้าของร้านกาแฟร้านประจำที่หญิงสาวมาเกือบทุกวันเดิน
กลับไปฝั่งครัวแบบเปิดซึ่งอยู่อีกฝั่งของร้าน ด้านหน้าเคาน์เตอร์กรุด้วยแผ่น
หินอ่อนสีขาวพาดลายสายแร่สีเทาดูสวยงามเรียบหรู บนนั้นตั้งเครื่องชง
กาแฟโหละสีเงินวาวที่เขากฎมีใจหนักหนาว่าเป็นสุดยอดของสุดยอด

ร้านสวยตามสไตล์สแกนดิเนเวียบ้านเกิดเจ้าของ ประตูกรอบเหล็ก
สูงกรุกระจกใสรายรอบ เข้ากันได้ดีกับพื้นไม้เก่าและเฟอร์นิเจอร์สีอ่อน ต้น
เฟิร์นกิ่งก้านยาวแขวนห้อยอยู่หลากหลายมุมสร้างบรรยากาศเขียวสดชื่น
ราวกับเป็นโอเอซิสกลางซอยสุขุมวิท

ถึงแม้วันนี้จะเป็นวันธรรมดา แต่คนในร้านค่อนข้างพลุกพล่าน ไม่รู้
ว่าเพราะกาแฟอร่อยโดดเด่นกว่าร้านอื่น หรือเพราะเจ้าของหนุ่มทะเลียมเสน่ห์จน
สาวน้อยสาวใหญ่ต้องมองเหลียวหลัง ถึงทำให้คนในละแวกนี้แวะเวียนมา
ไม่ขาดสาย

บาริสตาประจำร้านตั้งหน้าตั้งตาฟังความใส่ใจทั้งหมดไปกับการบด
เมล็ดกาแฟที่ผ่านการคั่วจนเป็นสีน้ำตาลเข้มสวย กลิ่นหอมอบอวลอยู่ใน

^๔ Single origin หมายถึง เมล็ดกาแฟจากแหล่งที่มาเดียวกัน

อากาศ โสณหายใจเข้ายาวนาน สูดกลิ่นที่เธอคิดว่าเป็น ‘สิ่งมหัศจรรย์’ เข้าเต็มปอด กลิ่นที่สามารถลดทอนความเครียดของเธอลง

ตำแหน่งที่เธอเลือกนั่งอยู่มุมในสุดของร้าน ดูจะเป็นจุดเดียวที่มีผนังล้อมรอบให้เธอได้ซุกหาความอุ่นใจ สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์หายนะของเธอ งานออกแบบเบรนดิ้งสำหรับโรงแรมบูติกขนาดเล็กซึ่งเธอรับผิดชอบอยู่ เป็นไปอย่างทุลักทุเล ต้นเหตุที่ทำให้เธอเหนื่อยทั้งกายและใจจนแทบสิ้นแรงอยู่ในตอนนี้

เดเนี่ยลเดินกลับมาพร้อมแก้วกาแฟกับจานขนมอบ หรูดตัวนั่งลงตรงข้ามหญิงสาว

“เอสเปรสโซ่ได้แล้ว และนี่...มาซาริน ขนมสวีดิช ผมมอบเองเมื่อช่วยชิมหน่อยสิ” ปากพูด ขณะที่มือตัดขนมหน้าตาเหมือนहारตวงกลมชิ้นเล็กซึ่งด้านบนเป็นไอซิ่งขาวฟูโรยด้วยเมล็ดอัลมอนต์บดหยาบออกเป็นชิ้นพอคำ

หญิงสาวมองตาปริบๆ ความอยากอาหารของเธอแปรผันตามความสุข ยามไม่สบายใจ ต่อมรับรู้รสชาติจะตายด้านโดยทันทีเหมือนรู้ มันเริ่มตั้งแต่ครั้งที่แม่ของเธอเสียชีวิตฉับพลันด้วยโรคหัวใจเมื่อหกปีก่อน ตั้งแต่บัดนั้นเธอก็ไม่ค่อยยอมกินอะไร อืม...จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ แต่เธอแทบไม่เคยอยากกินอะไรอีกเลยจนน้ำหนักตัวลดต่ำกว่าเกณฑ์มาก แม้เรื่องร้ายผ่านพ้นไปเนิ่นนานแล้ว แต่น้ำหนักตัวยังไม่ยอมแปรเปลี่ยนตามกัน และเข้านี้เธอก็ไม่หิวเอาเสียเลย แต่ตั้งใจตั้งใจใส่ปากเอาใจเพื่อน

“อืม...” พอขนมแต่กลิ่น เคี้ยวได้คำสองคำก็เลิกคิ้วสูง เผอิญอร่อยจริง ไม่ได้มารยา “อร่อย! แปลกดี ไล่เป็นอัลมอนต์บดรีเปล่า”

“ถูกต้อง”

“ไอซิ่งด้านบนมีรสมะนาว เปรี๊ยะตัดกับตัวไส้รสหวาน รสชาติกำลังดีเลย ทำเองจริงหรือ”

“โง่ เก่งใช่ไหมล่ะ” คนชมตัวเองยกคิ้วพลางหัวเราะ “กินเยอะๆ

หน้อยเหอะ ผอมไปแล้ว...ว่าแต่เป็นอะไร หน้าตาอมทุกข์ชะเหลือเกิน ทำ
อย่างกับแบกโลกไว้ทั้งใบ”

ชายหนุ่มถามด้วยความเป็นห่วงอย่างจริงจัง ปกติลูกค้าประจำคนนี้
ค่อนข้างร่าเริง ยิ้มเก่ง สาวน้อยที่เขาเจอแทบทุกวันนับตั้งแต่ร้านเปิดมาสองปี
ซึ่งตอนนั้นบังเอิญเป็นจังหวะเดียวกับที่โสนเรียนจบจากมหาวิทยาลัย และ
เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่คอนโดในละแวกนี้พร้อมกับพี่ชายที่เขาไม่ค่อยได้เห็นหน้า
นัก

“ก็เรื่องงาน เสนอแบบเท่าไรก็ไม่ผ่านซะที ประชุมทุกสามวัน ไม่ได้
นอนมาสามคืน แก่แบบมาแล้วแปดครั้งจนฉันหมดความมั่นใจ” หญิงสาว
ยกแขนขึ้นทักโตะ มือกุมขมับ “ไม่รู้ว่าฉันห่วยหรือลูกค้าโลเลไม่รู้ว่าตัวเอง
ต้องการอะไรกันแน่...เฮ้อ”

ที่ละไว้ไม่ได้เล่าคือ เธอเพลอสารถ่าลูกค้ากลางโตะประชุมเมื่อเช้า
แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น ความจริงแล้วกลับยิ่งทำให้แย่งไปอีก เพราะ
เธอยังคงต้องแก้งานเป็นรอบที่เก้า แถมโดนด่ายาวเกือบครึ่งชั่วโมง

ช่างมันเถอะ ใครจะอยากเล่าความล้มเหลวของตัวเองให้คนอื่นฟัง
หญิงสาวยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม เมื่อน้ำทิพย์สีน้ำตาลชุ่มเข้ม กลิ่น
เย้ายวนใจไหลผ่านคอ ดวงตาคู่สวยก็หลับปริ้ม พร้อมกับเสียงครางต่ำใน
ลำคอ “อึ้มมมม” คำทำย...แแล้ว กระจเส่า “อ้าาา”

คนฟังกลืนหัวเราะ ก็เสียงครางเย้ายวนนั้นมันทำให้สมองเขาไปลัดคิด
ไปถึงเรื่องอื่นอย่างช่วยไม่ได้

“อร่อยขนาดนั้น?”

“ใช่ สุดยอด เคลิบเคลิ้มพอกับกินช็อกโกแลตชั้นดีจากเบลเยียม”

“ดีพอๆ กับเซ็กซ์ใหม่”

คนถามถามเนิบช้าราวกับเป็นเรื่องดินฟ้าอากาศ แต่ปฏิกริยาเลิกคิ้วสูง
กับดวงตาเข้มเบิกโตเท่าไข่ห่านยืนยันอาการตกใจของคนฟัง

“ก็เคยมีผู้หญิงบอกว่า Chocolate is better than sex. แปลว่า

กาแฟก็น่าจะเหมือนกัน...รีเปลา”

คนถามดูจริงจังจะเอาคำตอบ คนถูกถามอีกอึก ไบหน้าที่ปกติซัดขาว
ราวกระดาษเห็นรอยตกกระพาดผ่านจมูกและแก้มชัดเจนตอนนี้แดงเรื่อ
ไปถึงไบหู เตะเนียลหรือตามองคนตรงหน้า

“อย่าบอกนะว่าคุณยังไม่เคย...” เขาอึ้งไปชั่วครู่ ก่อนจะหัวเราะลั่น
“Really? จริงดิ”

“หุบปากไปเลย ข้าบ้าอะไร”

“เฮ้ย! อายุเท่าไหนแล้ว ไม่น่าจะ...” ประโยคหยุดอยู่แค่นั้น เพราะ
คนฟังสีหน้าโกรธจริง “ขอโทษๆ ก็แค่แปลกนิดหน่อย”

“แปลกอะไร นี่มันเมืองไทยนะยะ ไม่ใช่เมืองนอก” เธอกริดเสียงบัน
พลางปรายตามองคนกลั่นยิ้ม โสณหน้าแดงช้ำน เธอกำลังครุ่นคิด ซึ่งใจ
อย่างหนักว่าจะเล่าหรือไม่เล่าดี ในที่สุดก็ห้ามใจตัวเองไม่ได้ “อีกอย่าง
คนแปลกที่ว่าไม่ใช่ฉัน เพราะไอ้พี่บ้าตันบังคับจิตใจน้อง ลากฉันไปสาบาน
ต่อหน้าพระเจ้าจะคงทนบริสุทธิ์จนกว่าจะจบมหาวิทยาลัย คนนั้นต่างหากที่
แปลก!”

“พี่น้องคุณี่ประหลาดดีแท้ ทำไม่ต้องทำขนาดนั้น”

“ก็พ่อแม่ไม่อยู่แล้ว พี่ฉันเป็นทหาร ตอนเรียนต้องกินนอนอยู่
โรงเรียน จบแล้วก็ไปประจำอยู่กองบินต่างจังหวัดตลอด ไม่มีเวลาดูแลฉัน
ใกล้ชิด วิดกกังวลกลัวน้องจะแรดท้องก่อนจบก็เลยใช้ชีวิตบ้าง นี่ แกมตอน
อยู่มัธยมก็จับฉันอยู่โรงเรียนหญิงล้วนอีก เลยแรดไม่เป็นเลย”

“พี่แกเงาะ คิดได้ไง นับถือเลย”

“เดี๋ยวบอกให้ณะ” หางเสียงห้วนสั้นด้วยความหงุดหงิด

“ว่าแต่ตอนนี้เรียนจบแล้ว หลุดพ้นคำสาปแล้วนี่”

“แต่โดนแฟนทิ้งไปเรียบร้อยแล้ว คงเพราะเรื่องนี้ละมัง”

“เธอ” เตะเนียลเสียงเข้มขึ้นฉับพลัน “แต่...ความรักกับเซ็กซ์เป็น
คนละเรื่องกันนะ คนเดี๋ยวนี้นักแยกไม่ออก ถ้าเลิกกันเพราะเรื่องนี้ ยืนยัน

“ได้ว่าไอบ้านนี้ไม่ได้รักเธอ โสณ” มือกอบกุ่มบีบกระชับราวกับจะถ่ายทอดกำลังใจ “ไม่ต้องเสียใจนะ”

โสณหรือที่ตามองชายหนุ่มตรงหน้าที่อยู่ๆ ก็ทำท่าเป็นการเป็นงานขึ้นมา “ไม่ได้เสียใจ เรื่องมันผ่านไปเป็นชาติแล้ว ว่าแต่เราจะคุยเรื่องนี้กันอีกนานไหม ความบริสุทธิ์ของฉันมันไปอยู่ในความสนใจของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่อะ คุณเดเนียล”

หนุ่มฝรั่งหัวเราะลั่นจนคนทั้งร้านหันมามอง “พอได้แล้ว หยุดหัวเราะเดี๋ยวนี้ แदन! จะทำให้ฉันอายุไปถึงไหน” “ขอโทษๆ แต่อย่างน้อยผมก็ทำให้คุณหายเครียดเรื่องงานได้นะ ใช้ไหม”

ลูกคำสาวกลอกตามองเพดานพร้อมกับถอนใจแรง “เอาน่า เสร็จแล้วก็กลับไปนอนสักหน่อยสิ ตื่นมานานจะรู้สึกดีขึ้นนะ...

Good laugh and long sleep are the two best cures for anything. หัวเราะหนักๆ กับนอนหลับยาวสักตื่นช่วยแก้ปัญหาทุกอย่างได้”

โสณตอบกลับหน้ามุ่มสนิท “แต่ตอนนี้หัวเราะไม่ออก และถ้านอนนานไปท่าจะโดนลูกคำตำเียงมากกว่าเดิม”

สาวกลุ่มใหญ่เดินเข้ามาในร้าน เดเนียลหันมาพ่ายกพืดกับเธอเพื่อขอตัวไปรับลูกคำก่อนลุกจากไป คนซึ่งโลกดิ่งสติกลับมาอีกครั้ง ถอนใจด้วยความเหนื่อยล้าเป็นรอบที่หลายสิบของวัน นอกจากกาแฟแล้ว ยาที่ดีที่สุดของเธอคือการได้คุยกับพี่ชายผู้เป็นทุกอย่างในคนเดียวกัน ทั้งพี่ พ่อ เพื่อน และผู้ปกครอง เธอกับพี่สนิทกันมาก...มากจนคิดเสมอว่าเป็นคู่พี่น้องที่รักกันที่สุดในโลก ถึงแม้จะมีบ้างบางครั้งที่ทะเลาะกันบ้านเกือบแตก แต่ไม่เคยรักกันน้อยลง ก็ชีวิตนี้มีกันอยู่แค่สองคน

พี่สิงห์ พี่ชายคนเดียวที่เธอภาคภูมิใจนักหนา สุภาพบุรุษนักบินรบของกองทัพอากาศไทย เพิ่งได้รับคำสั่งให้ย้ายจากกองบิน ๗ สุราษฎร์ธานี

พร้อมกับเครื่องบินขับไล่ F5 ทั้งฝูงเพื่อไปประจำการอยู่กองบิน ๔๑ เชียงใหม่ได้เพียงแค่สองปี เพราะเหตุการณ์บริเวณชายแดนไทยกับประเทศเพื่อนบ้านทวีความรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ถึงระยะทางจะห่างไกลกัน แต่พี่ชายแสนดีก็พยายามหาเวลากลับมากรุงเทพฯ เพื่อเยี่ยมน้องสาวคนเดียว คนนี้อย่างสม่ำเสมอ ไม่เคยขาด ไม่เคยลืม... ฟังดูเป็นพี่ชายแสนประเสริฐ

ในความเป็นจริงก็แอบมีเขี้ยวบ้างถ้าติดภารกิจ 'ทำไม่ได้... เกิดเป็นน้องทหารต้องทำใจ'

เธอหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าหนังใบใหญ่ข้างตัว กดโทร. ออก เสียงเรียกสายดังอยู่หลายครั้ง

'ไม่รับ? สงสัยคงไม่ได้ยิน'

ลองอีกที... ครั้งที่สองก็ยังไม่มีคนรับสาย

'งั้นเดี๋ยวบ้ายๆ ค่อยโทร. อีกทีละกัน'

หันกลับมาจัดการเก็บสมุดสเกตซ์และแลปทอปลงกระเป๋า เรียกพนักงานเก็บเงิน เหลียวมองหาเจ้าของร้าน โบกมือเป็นเชิงลาก่อนเดินจากมา

สายตาเป็นห่วงของเดเนี่ยลทอดตามหลังหญิงสาวที่เพิ่งเลี้ยวไปยังถนนพลุกพล่านด้านหน้า รูปร่างโปร่งบางกับท่าเดินกระฉับกระเฉงคั่นตาผมยารวบเป็นหางม้ ผมด้านหน้าตัดตรงเสมอคือช่วยขับดวงตาคู่โต รอยตลกกระบนจมูกเขิดร้น และริมฝีปากเล็กบางนั้นให้ยิ่งดูเด่น ตัวผอมราวกับจะปลิวตามลมค่อยๆ เดินห่างออกไป ทั้งเสียงจอแจของร้านกาแฟไว้เบื้องหลัง

๒

“ปิ่น ปิ่นนन्हน”

เสียงแตรยาวเตือนให้หลีกเลี่ยงที่ดังมาจากรถด้านหลังทำเอาโสนสะดุ้งสุดตัว เธอต้องแทรกตัวเบียดเข้ากับกำแพงบ้านใครสักคนในซอยย่อยของย่านสุขุมวิท ถนนแคบแค่รถพอสวนกันได้ ไม่มีทางเท้าสำหรับคนเดิน มีแค่ร่องระบายน้ำขนาดไม่กว้างนักบริเวณไหล่ทางให้คนได้ใช้ยื่นหลบรถและมอเตอร์ไซค์ คิวไนโอเสี่ยลอยกระจายอยู่ในอากาศผสมปนเปกับกลิ่นน้ำคลิ้นเทียนของชยะเน่าจากถังที่วางอยู่เป็นระยะ นึกสงสารตัวเองและคนแถวนี้

‘อยู่กรุงเทพฯ ก็ลำบากหน่อยนะ’

กระเป่าแนบลำตัวสั้นเป็นจิ้งหะ โสนก้มลงความหาโทรศัพท์มือถือถือตัวต้นเหตุ บนจอปรากฏชื่อพี่ชายคนดี เธอยิ้มกว้างพร้อมกดรับ

“โทร. ไปไม่รับเลยนะ ประชุมเตรียมบินอยู่หะอ๊ะ” ทักทายหยอกเินตามประสาพี่น้องแสนสนิท แต่บังเกิดความเงียบประหลาดจากปลายสาย ก่อนมีเสียงตอบกลับมา

“โสน นี่พี่เอง กระหิง”

เธอจำเสียงได้ ผู้กองกระหิง เพื่อนรักของพีสิงห์ นักบินขับไล่ F5 ประจำการอยู่กองบินเดียวกัน โสนสนิทสนมคุ้นเคยเป็นอย่างดีเพราะได้เจอตั้งแต่เขาเรียนอยู่โรงเรียนนายเรืออากาศ ส่วนตัวเธอยังเรียนชั้นมัธยมต้น

“อ้าว พี่หิง แล้วพีสิงห์ไปไหนล่ะคะ”

“...”

“ทำไมเงียบ” โสนรับรู้ได้ถึงความผิดปกติ...เธอใจหายวาบ ลมหายใจสะดุด มือเท้าพลอยเย็นเยียบ

“มีอะไรหรือพี่หิง”

“คือ...เมื่อเช้าสิ่งหึ่งออกปฏิบัติภารกิจพิเศษ แต่มีวิหุญแจกลับมายังหอบังคับการบินเมื่อสักครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาว่าเครื่องบิน F5 ตก เป็นเครื่องคอลชาชน^๕ ‘เรดสกิน’ ของไอ้สิงห์”

คราวนี้เป็นเธอที่อึ้ง คำพูดหายไปในลำคอ แต่ในใจร่ำร้องคร่ำครวญ “ไม่ พี่สิงห์ห้ามเป็นอะไรนะ สัญญาแล้วว่าเราจะอยู่คู่แลกันไง”

“แต่น่าจะอีเจกต์ได้ทันไซ้ใหม่พี่หิง เขาติดตัวออกมาได้ไซ้ใหม่คะ”

กระหิงจับน้ำเสียงเข้มแข็งของผู้ตอบได้ แม่ปลายประโยคจะสั้นไหว

“ไซ้ ไอ้ช่างพลายบินคู่ไปด้วยกันเห็นสิงห์อีเจกต์ออกมา ตอนนั้นเฮลicoptเตอร์ของหน่วยค้นหาและช่วยชีวิตกำลังเดินทางเข้าไปดูอยู่ แต่อีกสักพักกว่าจะรู้ว่าปลอดภัยไหม เพราะตำแหน่งเครื่องตกอยู่ค่อนข้างลึกเข้าไปในป่าแถวตะเข็บชายแดน” น้ำเสียงกระหิงวิตกกังวลอย่างปิดบังไม่อยู่ เสียงวิหุญติตต่อถูกเงินเข้ามายังศูนย์ควบคุมการปฏิบัติการทางอากาศเมื่อตอนสายยังวนเวียนอยู่ในความคิด

‘เมย์เดย์ เมย์เดย์ เมย์เดย์! ‘ไซเฟอร์’ เรียกหอบังคับการ...เครื่อง ๔๑๑๐๑ ชัดชัด ‘เรดสกิน’ อีเจกต์ที่ความสูงสองพันฟุต เรเดียล ๐๑๐

^๕ Call sign หมายถึง รหัสเรียกขาน

เก้าสิบสามไมล์จากเชียงใหม่ สังเกตเห็นร่มกางไม้สมบูรณ์ นักบินลงพื้นแล้ว ครั้น ผมจะบินวนดูสถานที่เกิดเหตุจนกว่าน้ำมันถึงบิงโก^๖ แล้วจะบินกลับฐาน ใช้เวลาอีกประมาณยี่สิบนาที

โช้ ช้างพลายบอกก็จริงว่าสิงห์ดีดตัวออกมาได้ แต่ในระดับความสูงต่ำกว่าระยะปลอดภัย ไม่แน่ใจว่าร่มชูชีพจะกางทันไหมนะลิ...

“โสน ไปรอฟังข่าวอยู่บ้านคุณลุงนรสิงห์นะ มีอะไรคืบหน้าพีจะรีบโทร. ไปบอก นีพีโทร. ไปแจ้งแกไว้ก่อนแล้ว”

เธอได้ยินเสียงสายเรียกซ้อน หน้าจอขึ้นชื่อ ‘ลุงนอ’

“ขอบคุณค่ะ พีทิง ลุงนอโทร. มาพอดีเลย โสนรับสายก่อนนะ”

“ทำใจดีๆ ไว้ ไ้อ้สิงห์คงไม่เป็นไรหรอก”

โสนกดรับสายเรียกเข้า “พีทิงโทร. บอกแล้วค่ะ โสนกำลังจะเข้าไปหาเดี๋ยวนี้”

‘พีสิงห์ต้องปลอดภัยกลับมาละ’ คือประโยคย่ำคิดในสมองของโสน ตลอดวันนั้น

ห้องฟ้าแสงกว้างวันนี้สว่างสดใสมองเห็นได้ในระยะไกล สายตาของโสนทอดผ่านรันเวย์ยาวไกลออกไปยังขอบฟ้า เธอจ้องมองความแว้งว่างว่างเปล่าจนจุดเล็กสีเทาปรากฏขึ้น...เครื่องบินลำที่พาพีชายเธอกลับบ้าน

หญิงสาวมาเฝ้ารอรับพี ณ สนามบินทหาร กองบิน ๖ ดอนเมือง ด้วยตัวเองแต่เช้า ผู้คนขวักไขว่มากมายล้อมรอบตัว หลายคนพยายามจะสนทนาด้วยแต่เธอไม่สนใจ ไม่แม้กระทั่งจะได้ยิน ใจมัวแต่จดจ่อกับการมาถึงของบุคคลอันเป็นที่รัก และมีบางช่วงเวลาเธอจมลึกหายไปในช่วงความทรงจำของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เมื่อวาน...เมื่อเธอไปถึงบ้านลุงนรสิงห์ บ้านที่เธอเคยอาศัยอยู่ช่วงหนึ่ง

^๖ Bingo หมายถึง ปริมาณน้ำมันที่เหลือพอใช้บินกลับฐานที่มันได้อย่างปลอดภัย

หลังการจากไปอย่างกะทันหันของแม่ คุณลุงนรสิงห์ พี่ชายคนเดียวของมารดาเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ในกองทัพบก มีคนรู้จักมากหน้าหลายตา เป็นเหตุให้โทรศัพท์ทั้งสายบ้านและมือถือต่างดิ่งไม่หยุดหย่อน หลายคนเพิ่งได้ข่าวต่างหวั่นไหวและเป็นกังวล ชายสูงวัยซึ่งร่างกายเริ่มโรยราตามกาลเวลา แต่ยังมีบุคลิกความเด็ดขาดเฉียบคมมีสีหน้าไม่สบายใจนัก แต่ยังคงเชื่อมั่นว่า ‘สิงห์’ หลานรักจะติดตัวออกมาได้อย่างปลอดภัย ถึงบาดเจ็บนิดหน่อย แขนงาหักก็ไม่เป็นไร ขอให้พาตัวกลับมาเจอหน้ากันอีกครั้ง

ชีวิตนักบินขับไล่เสียงอันตรายอยู่ตลอดเวลา คนอยู่ข้างหลังต้องเข้าใจ แต่พอเอาเข้าจริง มันช่างไม่ง่ายเลยที่จะรับมือกับการเสี่ยงจะสูญเสียแบบนี้ เมื่อเราอยู่ในสถานการณ์หมิ่นเหม่ ยามของสำคัญในชีวิตใกล้หลุดลอยจากไป ณ เวลานั้นเราจะได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าสิ่งนั้นหรือใครคนนั้นสำคัญต่อเรามากแค่ไหน สำหรับโสณ เธอรู้ชัดแล้วว่าพี่ชายคือครึ่งหนึ่งของชีวิตเธอ นี่ก็ไม่ออกเลยว่าจะอยู่โดยไม่มีพี่ได้อย่างไร

‘กลับมานะพี่สิงห์’

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เป็นการรอคอยสุดแสนทรมาน หวังและกลัวที่สุดที่จะผิดหวัง เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้พลเอกนรสิงห์รับสาย เสียงฟังนิ่งนาน

โสณจ้องมองร่างหนาไม่ละสายตา เธอรับรู้ได้ถึงความรวดเร็วแผ่กระจายในมวลอากาศ ความหวังหลุดลอยไปพร้อมกับหัวใจถูกกระชากออกจากอก ก่อนจะเห็นลูกเบือนหน้ามองเธอด้วยดวงตาแดงช้ำ ไม่มีคำพูดใดหลุดรอดออกมา

นับจากวินาทีนั้น เธอเหมือนถูกผลักลงไปในหลุมดำลึกสุดจะหยั่งถึงมืดมิดราวกับคำคืนที่ไม่มีแสงดาวแม้เพียงสักดวง สมองของเธอหยุดคิด มันว่างเปล่า ปฏิเสธจะรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น รู้สึกเหมือนเป็นความฝัน เหมือนไม่ใช่เรื่องจริง เธอนั่งมองนิ้วมือตัวเองสั่นเทาเกาะเกี่ยวประสานกันอยู่บนตัก มองมันอยู่อย่างนั้น มองเห็นแค่นี้กับพื้นพรหมตรงที่เธอนั่งอยู่ คิดอะไร

ไม่ออก ไม่มีอะไรอยู่ในสมองของเธอเลย เธอไม่ได้คิดถึงที่ ไม่ได้คิดถึงอดีต ไม่มีคำคร่ำครวญ ไม่ได้นึกถึงความจริงว่าชีวิตนี้จะไม่ได้ออกไปอีกแล้ว ไม่มี มันมีแต่ความว่างเปล่า

เสียงผู้ประกาศข่าวหญิงจากโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ดังแทรกเข้าไปในสมอง

‘มีรายงานข่าวด่วนเข้ามาเมื่อสักครู่ เครื่องบินขับไล่ของกองทัพอากาศตบบริเวณเขตชายแดนไทยทางทิศเหนือของจังหวัดเชียงรายเมื่อช่วงเช้าที่ผ่านมา โดยเวลาประมาณ ๑๑:๔๐ น. ของวันนี้ เครื่องบินขับไล่ F5E แบบที่หนึ่งเดียวของกองทัพอากาศ หมายเลขเครื่อง ๔๑๑๐๑ สังกัดฝูงบิน ๔๑๑ กองบิน ๔๑ จังหวัดเชียงใหม่ ตกใกล้บริเวณหมู่บ้านผาหมี ตำบลเวียงพางคำ อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ขณะออกปฏิบัติภารกิจบินลาดตระเวนและรักษาเขตแดนเพื่อความมั่นคง โดยมีเรืออากาศเอก สิงห์ ปัญจสิงขร นักบินประจำหมวดบิน ๑ ฝ่ายยุทธการ กองบิน ๔๑ เป็นผู้บังคับเครื่อง

‘ผู้อยู่ในเหตุการณ์บอกกับทีมข่าวว่า เห็นเครื่องบินลดระดับต่ำลงอย่างผิดปกติ ก่อนเกิดเสียงระเบิด และเครื่องเสียการควบคุม ตกกระแทกพื้นอย่างแรง เสียงดังสนั่นและมีกลุ่มควันขนาดใหญ่ทั่วบริเวณ ขณะนี้เฮลิคอปเตอร์จากหน่วยค้นหาและช่วยชีวิตของกองทัพอากาศกำลังเข้าตรวจสอบสถานที่และช่วยเหลือนักบินอย่างเร่งด่วนแล้ว

‘สำหรับเรืออากาศเอกสิงห์ นักบินบังคับเครื่อง เป็นนักเรียนเตรียมทหารรุ่น ๔๓ นักเรียนนายเรืออากาศรุ่น ๕๐ เป็นหลานชายคนเดียวของพลเอก นรสิงห์ ปัญจสิงขร อดีตเสนาธิการทหารบก และเป็นนักบินฝีมือดีของกองทัพอากาศ มีชั่วโมงบินมากกว่าแปดร้อยชั่วโมง’

‘พรุ่งนี้เช้าเราจะขึ้นเครื่อง C130 ไปรับสิงห์จากเชียงใหม่กลับมาบ้านเราด้วยตัวเอง โสทรอรับอยู่ที่นี้ ช่วยเตรียมรูปที่จะใช้ในงานกับเครื่องแบบชุดขาวและกระบี่ให้พี่เขาด้วยนะลูก’

เธอพยักหน้ารับแต่โดยดี ทั้งที่ในใจอยากตามไปด้วยเหลือเกิน
'วันนี้นอนบ้านลุงนะ'

เธอปรายตามองภรรยาใหม่ของลุงซึ่งนั่งห่างไปไม่กี่ไกล ผู้หญิงคนนี้
ทำเหมือนเธอเป็นอากาศธาตุ ไม่เคยทัก ไม่แม่แต่จะมอง ใครจะไปทนอยู่
ใกล้คนแบบนี้ได้ คนซึ่งใจฉกแล้วจวนขึ้นสมองฝ่อๆ ว่าลุงจะยกสมบัติให้เธอ
กับพี่ชาย

ไม่เป็นไรคะลุงขอ ยังไงโสนต้องกลับไปเอาของพี่สิงห์อยู่ดี เตียวโสน
โทร. ให้นำมนต์มานอนเป็นเพื่อน 'ไม่ต้องห่วงนะคะ' นำมนต์ ผู้ถูกอ้างถึง
โดยเจ้าตัวไม่รู้เรื่องสักนิด คือเพื่อนสนิทคนเดียวของเธอที่ตอนนี้กำลัง
ประชุมอยู่ภูเก็ตและอีกหลายวันกว่าจะกลับ...ปานนี้ไม่รู้จะรู้ข่าวพี่สิงห์
หรือยัง

ลมร้อนวูบใหญ่พัดผ่าน เปลวแดดร้อนแรงแผดเผาขณะเครื่องบิน
ลำเลียง C130 ลำใหญ่ลดเพดานบินลงจนล้อแตะรันเวย์ วิ่งช้าๆ แล้วชะลอ
ความเร็วจนมาหยุดหน้าอาคารรับรองท่าอากาศยานทหารตรงจุดที่เธอยืน
รออยู่อย่างใจจดใจจ่อ

ประตูด่านใหญ่ด้านท้ายลำเปิดออก จังหวะเดียวกับที่ทหาร
กองเกียรติยศทำความเคารพ เสียงแตรนอนแว่วดังขึ้นเป็นท่วงทำนอง
เศร้าโศกอลัย กรีดหัวใจคนยืนรอรับ พระสงฆ์เดินนำหน้าลงมาจากเครื่อง
ถือสายสิญจน์ลากยาวไปด้านหลัง ผู้กองกระหิงถือกระถางธูปจุดนำทางพา
พี่ชายเธอกลับบ้าน ตามมาด้วยผู้กองซึ่งพลายประคองรูปเรืออากาศเอก
สิงห์ในกรอบใหญ่ไว้ในอ้อมอก เบื้องหลังเป็นหีบไม้ใบใหญ่สี่ขาบริสุทธ์
ขนาดเท่าตัวคนคลุมทับด้วยธงชาติไทยผืนใหญ่ สัญลักษณ์ของการสละชีพ
ขณะปฏิบัติหน้าที่ เกียรติสูงสุดที่ผู้รับราชการทหารพึงได้รับ

เมื่อภาพความจริงปรากฏตรงหน้า น้ำตาของความร้าวลึกภายในก็
เอ่อคลอ โสนเงียบงัน ไม่มีแม้เสียงสะอื้นเล็ดลอดออกมา มีแต่น้ำตาไหล

ไม่ยอมหยุด เป็นครั้งแรกที่เธอร้องไห้ นับตั้งแต่เกิดเรื่อง มันเหมือนกับว่า เธอหลุดจากเงาบังของควมว่างเปล่าที่สร้างไว้ ได้มาเห็นและเข้าใจความเป็นจริงว่าพี่ชายอันเป็นที่รักของเธอกลับมามีอย่างสงบ เพียงแต่ไม่ได้เดินมาหาพร้อมรอยยิ้มและไม่ได้โอบกอดเธอเหมือนทุกครั้งอีกแล้ว

วีรบุรุษผู้ยอมสละชีพเพื่อผืนแผ่นดินอันเป็นที่รัก...กลับมาพร้อมกับร่างไร้ลมหายใจ

พลเอกนรสิงห์ในชุดเครื่องแบบทหารบกเต็มยศเพื่อเป็นเกียรติแก่ หลานชายคนเดียวเดินตามหลังต่อท้ายขบวนมาพร้อมกับกลุ่มเพื่อนผู้ร่วมงานจากกองบิน ส่งศพขึ้นรถประดับธงชาติอย่างสมเกียรติเพื่อเคลื่อนย้ายร่างผู้กองสิงห์ไปทำพิธียังวัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร ชายสูงวัยโอบมือให้โสนเดินตามไปสมทบ จับจูงมือน้อยราวกับว่ากลัวเธอจะหายไปอีกคน เธอมองออกว่าลุงเศร้ามาก ถึงแม้จะไม่มีน้ำตาแต่ดวงตาชี้แดง เศร้าหมองอย่างที่สุด หญิงสาวคิดถึงแม่ขึ้นมาจับใจ เธอแหงนมองฟ้า

‘แม่มารับพี่สิงห์ไปอยู่ด้วยกันนะคะ ลูกจะเฝ้ารอวันนี้อยู่ทุกลมหายใจ จนกว่าเราจะได้อยู่พร้อมหน้ากันอีกครั้ง’

๓

อาเชจอตพาหนะคันสีดำเก่าบุโรทั้งไว้ริมทางเท้าแล้วก้าวลงจากรถ
เอื้อมมือหยิบกล่องกระดาษใบย่อมหลังกระบะท้าย เดินข้ามถนนไปยัง
ตึกแถวสองชั้นห้องหัวมุมที่ช่วงบนซึ่งผ้าใบกันแดดสีดำ พิมพ์ชื่อและโลโก้
โรงคั่วกาแฟ 'ซุนเซา'

นอกจากกิจการโรงคั่วแล้ว ด้านหน้ายังเปิดเป็นร้านกาแฟขนาดเล็ก
ให้คนมานั่งละเลียดชิมสารเสพติดยอดฮิตกระตุ้นประสาทคนครึ่งค่อนโลก
บรรยากาศด้านในอบอุ่นน่านั่ง ถ้านับเฉพาะเขตตัวเมืองเชียงรายแล้ว ร้านนี้
เป็นร้านโปรดของอาเช ที่สำคัญ...เพื่อนสนิทของเขาเป็นเจ้าของ

ความโปร่งใสของกระจกหน้าร้านเผยให้เห็นความเป็นไปภายในได้
เป็นอย่างดี บาร์ิสตาสาวก้มๆ เงยๆ อยู่หน้าเครื่องชงกาแฟตัวใหญ่ที่กำลัง
คายของเหลวสีน้ำตาลเข้มลงมายังแก้วรองด้านล่าง หัวเป่าฟองนมพ่นไอน้ำ
คละคลุ้งยามเปิดโล่อากาศก่อนทำการอุ่นนมให้ร้อน ผงน้ำตาลหลังของเธอ
เป็นชั้นไม้สูงถึงฝ้ายาวตลอดแนวผนัง บนนั้นมีถังหนึ่งสี่ ถุงกาแฟ แก้ว
เซรามิก และอุปกรณ์เครื่องชงด้วยมือแบบต่างๆ วางเรียงรายเต็มทุกช่อง

ชั้น แคมด้วยสี่เขี้ยวของกระถางพลูต่างแขวนห้อยอยู่ตรงมุมที่ก้านยาว
ลงมาเกือบถึงพื้น

กลิ่นหอมของเมล็ดกาแฟคั่วบดใหม่ผสมกับกลิ่นขนมอบลอยเตะจมูก
เมื่อชายหนุ่มผลักประตูเข้าไป มะลิ หญิงสาวหน้าใสไว้ผมบ๊อบสั้นเต๋อ
สวมผ้ากันเปื้อนสีดำกำลัง่วนคูดอยู่กับลูกค้ำตรงเคาน์เตอร์ อาเซ็งหยิบ
หนังสือพิมพ์บนโต๊ะใกล้ตัวมาอ่านระหว่างรอ

พาดหัวข่าวใหญ่ยังคงเกี่ยวข้องกับปัญหาความสัมพันธ์ตึงเครียด
ระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านที่ลูกหลานรุนแรงจนเกิดการปะทะกัน
ของกองกำลังทหารสองฝ่าย หนึ่งในหัวข้อข่าวรองเป็นรายละเอียดของ
เครื่องบิน F5 ที่เพิ่งตก

ญาติอาลัย ทหารรับศพผู้กองสิงห์อย่างสมเกียรติ ทอ. เขตชู ปู
บำเหน็จ ๗ ชั้น

พร้อมภาพประกอบของกลุ่มญาติยืนรอลงหล่นทหารอากาศโยธินแบก
หีบไม้คลุมด้วยธงชาติลงจากท้ายเครื่องบินลำเลียง ผู้หญิงตัวผมบางใน
ชุดดำตรงกลางรูปดึงดูดความสนใจของชายหนุ่ม...เธอดูคุ้นตาเหลือเกิน

เสียงแหลมดังทักทายขึ้น

“พี่อาเซ! วันนี้แวะมาหาพี่ซุนหรือมากินกาแฟคะ” มะลียิ้มกว้าง
อาการดีใจออกนอกหน้าและความกระตือรือร้นของเด็กสาวทำเอาเขาเห็นได้
ทุกครั้งไป

‘ความสงสัย’ ของชายหนุ่มจึงหยุดอยู่แค่นั้น

“มากินกาแฟฝีมือมะลิและก็อยากเจอไอ้ซุนด้วย สองอย่างเลย...
จะได้ไม่รักพี่เสียตายน้อง”

“พี่ซุนเหรอะคะ เห็นแวบๆ ไปไหนแล้วละ”

หญิงสาวมองไปทางหลังร้านบริเวณที่ลดระดับจากร้านกาแฟลงไป
อีกเกือบครึ่งชั้น แยกสัดส่วนชัดเจนเพื่อเป็นโรงคั่ว เครื่องจักรสีดำหน้าตา
เหมือนหัวรถจักรไอน้ำโบราณขนาดย่อส่วนตั้งอยู่เกือบกลางห้อง หนาไปด้วย

โตะไม้ตัวยาว บนพื้นรายล้อมไปด้วยกระสอบสารกาแฟ^๗ ซ้อนกันอยู่หลายกอง โตะทำงานตัวเก่าหันหน้าเข้าผนัง บนนั้นมีแลปทอปควมระบบแต่ไร้ร่องรอยของผู้คน จักรยานเลื้อหมอบพาหนะคู่ใจเจ้าของร้านพึ่งอยู่ด้านใน แสดงว่าเจ้าตัวไม้ได้ไปไหนไกล

“สงสัยจะออกไปหลังร้าน เดี่ยวมะลิซิงกาแฟให้พี่อาเซเสร็จแล้วจะไปตามให้ วันนี้เอาอะไรดีคะ ลองแบล็ก^๘ เหมือนเดิม?”

“ครับ”

“พี่อาเซดื่มแบบเปรี้ยวหน่อยได้ใช่ไหม ลองเมล็ดของเอริโอเปียใหม่ที่ พี่ซุนสั่งมาใหม่ เพิ่งคว้าเสร็จเมื่อวันก่อนเอง เปรี้ยวหน่อยแต่สดชื่นดีนะ กลิ่นผลไม้คล้ายพวกลูกพลัม หรือพี่จะเอาตัว ‘ฟ้าประทาน’ เฮาส์เบลนด์^๙ ของที่ร้าน”

“มะลิเลือกให้พี่เลย อันไหนก็ได้ ยังไม่เคยกินทั้งคู่”

“ไอ้เซ มานานยัง”

เสียงมาก่อนตัว ผู้ชายตัวสูง ผิวขาวแบบคนเหนือ ผมด้านข้างไล่เส้นแบบศირชะ ครึ่งบนปล่อยยาวรวบไว้ด้านหลัง แม้จะสวมเสื้อยืดสีขาวกางเกงยีนเรียบง่าย แต่เพิ่มความพิเศษด้วยผ้าพันคอลายตารางหมากรุกสีแดงริ้วขาว...มันคือผ้าขาวม้าดีๆ นี่เอง

คนหนึ่งรออยู่ก่อนเห็นแล้วอดยิ้มไม่ได้กับการแต่งตัวนำแฟชั่นอันเป็นเอกลักษณ์ของเพื่อนสนิท

“ผมทรงใหม่? เห็นแล้วนี่กว่าพระเอกหลุดมาจากกองถ่ายละคร”

^๗ สารกาแฟ คือเมล็ดคาแฟดิบที่ผ่านการตากแห้งและสีเปลือกหุ้มออก พร้อมสำหรับการคั่ว

^๘ Long black คือกาแฟดำที่ได้จากเทชอตเอสเปรสโซลงในน้ำร้อน

^๙ House blend คือการผสมกันของเมล็ดคาแฟจากหลากหลายแหล่งที่มาเพื่อให้ได้รสชาติใหม่

“อ้ายสาต เจอหน้าก็เซวเลยนะ ใ้หล่อยอดดอย หายไปเป็นเดือนเลย”

“ช่วงนั้นบนหมู่บ้านโคตรยุ่ง ไหนจะต้องเก็บกาแฟแล้วยังมาเรื่องเครื่องบินตกอีก ไม่มีเวลาให้ได้ออกไปไหนเลยวะ”

“เห็นข่าวอยู่ เป็นไงวะ หัวใจจะวายกันเลยสิ โชคดีแม่งไม่ตกกลางหมู่บ้าน ไม่งั้น...” คำพูดถูกแทนที่ด้วยสีหน้าสยง

“ก็เกือบไป” ภาพเหตุการณ์วันนั้นแวบขึ้นมาในหัว “นักบินพยายามบังคับเครื่องให้พ้นหมู่บ้าน ไม่งั้นคงไม่เหลือรอดมานั่งคุยอยู่ตรงนี่แล้ว” แววดตาของอาเซเคร่งเครียดขึ้น “แต่ตัวนักบิน...ไม่รอด”

“เห้- ฟังแล้วเศร้า”

“เป็นพีใครน้องใครไม่รู้ พ่อแม่เขาจะเสียใจเท่าไร ภูนี่ก็ไม่ออกเลยวะ”

ขุนเขาตบไหล่เพื่อนเพื่อเรียกขวัญ “เอานะ มันผ่านไปแล้ว ว่าแต่วันนี้แวะมาทำอะไรเปล่าวะ หรือมาหาเพราะอยากเจอหน้าเพื่อน”

“สำคัญตัวผิดตลอดเลยนะมึงนี่ ภูเขาสารกาแฟล็อตแรกของปีนี่มาให้ช่วยคับปิง^{๑๐}” ตาเหลือบมองลงไปยังกล่องกระดาษที่วางอยู่แทบเท้า “เอามาห่ากิโล”

“จะคับปิงอะไรกันวะ ตั้งห่าโล”

“ก็ใจดีเอามาฝากให้มึงสอง อีกสองช่วยจัดการคั่วให้หน่อย จะเอากลับไปให้คนในหมู่บ้านลองชิม ส่วนอีกโลที่เหลือเอาไว้กินด้วยกันวันนี้ไง”

“ครับผมครับ” คนทะเล้งทำท่าตะเบะรับ “คุณพี่บุญซามาได้เลย กระผมจัดให้”

^{๑๐} Cupping คือการทดสอบรสชาติกาแฟ

สารกาเพดิบเม็ตลีเซียว่อนฎุกบ็อนไ่ลงไปใในเครื่องคั้วที่ตั้งอุณหภูมิ
ไ่วจันร้อนไ่ได้ที่ ขุนเขานั่งเฝ้าไ่ใกล้ซิด สายตาไ่มละจากหน้าจอแสดงผลเ้มแต่
น้อย แต่ก่อนที่จจะหลุดเข้าสมาธิไป ยังอุตุส่าห์ยัดเยียดนิตยสาร คอพพี
แทรเวลเลอร์ไ่มี้ออาเซ

“ลองอ่านเล่มนี้ดู หน้าที่พับไ่วให้”

บทคววมสัมภาษณ์ ‘คนล้ากาแพ’

เบญจมินทร์ ไบร์ หนุ่มลुकครึ่งไทย-อังกฤษ ผู้มี้อชีพตามล้าหาเมล็ด
กาแพดิบหรือที่เรียกกันว่ สารกาแพ หน้าทีหลักใในแต่ละวันของเขาคือ
เดินทางไปตามประเทศต่งๆ ทั่วโลก ไปยังเมืองเล็กทुरกันดารอันเป็นแหล่ง
ปลุกกาแพคุณภาพ เพื่อคั้ม ซิม คั้นหาเมล็ดกาแพรสชาติดีเลิศให้แก่ลुकคั้ว
อันได้แก่วันเซนกาแพซั้หน้าของโลกทีมี้อสาขามากมาย รวมถึงส่งบ็อนโรงคั้ว
ทั้งขนาดกลางและใหญ่

ข้อความต้อมาเตะตาอาเซอย่างจ้ง

ถึงแม้คุณเบนจะอาศัยและทำงานอยู่ลึงคโปรซึ่งเป็นศูนย์การซื้อขาย
และกระจายกาแพหลักทีสำคัญใในแถบภูมิภาคเอเชีย แต่สำหรับอนาคตอัน
ใกล้นี้ คุณเบนได้วางแผนจะเดินทางไปสำรวจไ่วกาแพทางภาคเหนือของไทย
เช่น เชียงราย เชียงใหม่ เพื่อคั้นหากาแพคุณภาพดีของเมืองไทย รวมถึง
อยากคักษาซั้ขั้นตอนการผลิตกาแพด้วยตัวเอง

“ผมเชื่อว่าเมืองไทยน่าจะมีกาแพแคร์กเตอร์น่าสนใจและรสชาติเป็น
เอกลักษณ์ช่อนอยู่ เพราะพื้นที่ทางเหนือมี้ออากาศและสภาพภูมิประเทศ
เหมาะสมอย่างมาก รวมถึงพันธุ์กาแพส่วนใหญ่ทีปลุกก็ีเป็นพันธุ์ดี”

เขาพิมพ์ชื่อ ‘เบญจมินทร์ ไบร์’ เก็บไ่วใในโทรศัพท์มือถือ

เสียง ‘แคร็ก’ ของเมล็ดกาแฟที่แตกต้งมาจากเครื่องคั่ว อาเซหันกลับไปสนใจเจ้าหั่วรตจักรขนาดย่อมที่ตั้งอยู่กลางห้อง ชูنهاกำลังดึงกรวยขนาดเล็กบรรจุตัวอย่างกาแฟราวหนึ่งกำมือออกมาจากถัง เขาดมกลิ่นของมันและสำรวจดูตัวอย่างตั้งใจ ตรวจสอบเข้าไปซ้ามาจนกระทั่งเมล็ดที่ได้มีสีเข้มถูกต้องเหมาะสม จึงปล่อยกาแฟในถังทั้งหมดลงมายังถาดรองด้านล่าง ตอนนั้นก็กลิ่นแสนพิเศษแทรกไปทั่วทุกอณูของอากาศ หอมกรุ่นไปทั้งร้าน

“ได้เวลาชิมแล้วครับคุณเพื่อน”

เมล็ดคั่วใหม่สดๆ ร้อนๆ ถูกบดละเอียดนอนอยู่ในถ้วยเซรามิกปากกว้างขนาดเล็ก ชูنهاรินน้ำร้อนจนผงกาแฟลอยฟูปริมขอบแก้ว รอเพียงครู่พอให้ความร้อนลดลง ชายหนุ่มทั้งสองจึงก้มลงใช้ช้อนปาดกากด้านบนออก พร้อมจดจุมดมกลิ่น ไกล่จนปลายจุมกแทบจะจุ่มลงไปในแก้ว

“กลิ่นดี” ชูنهاพูดจบประโยคแล้วจึงใช้ช้อนตักน้ำกาแฟสดเข้าปากอย่างรวดเร็วและดั่งลิ้น

อาเซทำตาม แต่เสียงล้าลักดังขึ้นตามด้วยเสียงไอไม่หยุด เจ้าเพื่อนตัวดีหลุดหัวเราะไม่เกรงใจ ส่วนคนล้าลักส่ายหน้า

“ทำไมได้ล้าลักที่วะ ไอ้การสลิร์ป^{๑๑}อะไรของมึงเนี่ย” เขายิ้มเขิน

“มึงต้องฝึก สำคัญมาก เพราะมันทำให้น้ำเป็นละออง กระจายกลิ่นขึ้นจุมูกได้ดี...ไ้ ได้กลิ่น รส อะไรบ้างไหม”

“ได้ห่าอะไรละ สำลักชะขนาดนั้น”

“กูได้กลิ่นหอมเหมือนเปลือกส้มผสมกลิ่นวานิลลา หอมดีนะ”

ถ้วยเต็ม รอเวลาให้อุณหภูมิเย็นลงอีกหน่อย รสชาติกาแฟจะเริ่มปรากฏชัดเจน แต่ละคนตักชดกันอีกคนละที

“หวานห่าอ่อมเปรี้ยวนิดๆ รสชาติสะอาดใสดี อาฟเตอร์เทสต์หวาน ค้างนานติดปลายลิ้น” ชูنهاพยักหน้ากับตัวเอง ก่อนเอื้อมมือมาตบไหล่

^{๑๑} Slurp คือการสูดกาแฟเข้าปากอย่างแรงเพื่อให้เกิดละอองน้ำที่ช่วยกระจายกลิ่นขึ้นจุมูก

เพื่อน “เห็-! ดิวะ”

“ตกลงเห็-หรือดิวะ”

คนพังก้อมกว้าง “ดี กาแฟดีมากเลย กูว่าเข้าข่ายเป็นสเปเชียลตีคอฟฟี่
ได้เลยนะมึง”

“อธิบาย!”

“ก็เป็นกาแฟคุณภาพสูง รสชาติดีงาม ถ้าให้คะแนนตามหลักเกณฑ์
มาตรฐานของสมาคมกาแฟชนิดพิเศษยุโรป ไอ้กาแฟของมึงเนี่ยน่าจะได้เกิน
แปดสิบจากร้อยเลยนะโว้ย”

“อืม” หน้าตาคนตอบรับไร้ความตื่นเต้น

“อะไรวะ ไม่ดีใจเลยหรอ”

“ก็ดีใจอยู่หรอวะ แต่ไม่รู้จะไปบอกใครได้ แคลองเอาไปขายให้ร้าน
ในเซียงรายยังไม่มีใครเอาสักร้าน แม่บอกรสกาแฟไทยไม่ดี รสชาติแฉกไม่ได้”

“มันพูดอย่างนั้นเลยหรอวะ!”

“เปล่าหรอ กูไม่ได้พูดตรงขนาดนี้ แต่ความหมายก็ไม่ต่างไปสัก
เท่าไร”

“เฮ้ย แต่ล่อตัญญูช่วยซื้อ”

“ไม่เอา ไม่ต้องช่วย”

“อะไรของมึงเนี่ย คนจะซื้อแต่ไม่ขาย เจริญละ”

“ถ้าจะช่วยเพราะสงสาร กูไม่เอา” ปฏิเสธอย่างจริงจัง “ถ้าจะซื้อ
ก็ต้องซื้อเพราะของคุณภาพดี”

“ไอ้เนี่ยมันเรื่องเยอะ” ชุนเขาเปรยกับตัวเอง “เออ ก็ซื้อเพราะของ
มันดี แล้วอยากช่วยด้วยไม่ได้หรอวะ”

“งั้นก็ดี ขอบใจ”

“กูจะเอามาผสมเป็นแฮลล์เบลนด์ของที่ร้านและคำสำหรับขายส่งด้วย
ต้องอร่อยมากแน่ๆ” เจ้าของร้านหนุ่มทำหน้าที่ชวนฝัน “แต่ขายตัวเดียวๆ
แบบซิงเกิลออริจินคงยังไม่ได้” จริงอย่างมึงว่า คนไทยยังไม่ยอมรับกาแฟ

ไทย ทำจะขายยากอยู่”

อาเซมีลีหน้าครุ่นคิด “แล้วทำยังไงวะถึงจะทำให้คนไทยอยากลองชิม แล้วรู้ว่ากาแฟปลูกบ้านเรานั้นก็ได้ด้อยไปกว่าที่อื่น”

“ต้องหาคนมายืนยัน เอาแบบพวกมีความรู้ เป็นฝรั่งได้ยิ่งดี”

“ทำไมต้องเป็นฝรั่ง”

“กว่าคนไทยส่วนใหญ่ชื่นชมฝรั่งว่าพัฒนามากว่าเรา ฉลาดกว่าเรา พุดอะไรมาก็เชื่อตามใจ อีกอย่างวัฒนธรรมการกินกาแฟมันเริ่มจากทางโน้น ก็เลยคิดเอาว่าฝรั่งน่าจะรู้ดีกว่า”

“เหรวะ”

“กูยังเป็นเลย” ขุนเขายิ้มกว้างจริงจัง ยอมรับหน้าตาเฉย “แต่คิดแบบนี้ตั้งแต่ก่อนไปเรียนเมืองนอกนะ แต่พอได้ไปอยู่ที่โน่น ได้คลุกคลีกับคน ก็รู้ว่ามันไม่จริงเสมอไป ฝรั่งเก่งก็มี ไฉ่ไม่เก่งมันก็มี คนของเราที่เก่งกว่าก็มี คนไทยก็ไม่ได้แย่นะโว้ย”

‘ไม่รู้มันหมายถึงตัวเองรีเปล่า’

“ขอแนะนำว่าให้ส่งตัวอย่างไปตามสมาคมกาแฟหรือไม่ว่าพวกเวิร์วิวกาแฟของฝรั่ง ให้เขาชิมแล้วประเมินผลออกมา ถ้าคะแนนดีนะ รับรองมีเท่าไรรขายไม่พอ...น้องเชื่อกัน”

‘ก็จะลองดู ไม่มีอะไรจะเสียนี่’ โอกาสอยู่ที่ไหนเขาจะเดินไปหามัน จะลองทุกทาง พยายามให้ถึงที่สุด อยากให้พ่อและแม่รวมถึงชาวบ้านขายผลผลิตได้ราคาสมกับที่ลงแรงเหนื่อยยาก อยากให้ทุกคนในหมู่บ้านมีคุณภาพชีวิตดีขึ้น

“ตกลงกูส่งสารกาแฟตันหนึ่ง แต่ทยอยส่งแล้วกัน เดือนละสองร้อยห้าสิบกิโล เริ่มปลายเดือนนี้เลยนะ”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนหน้าอาเซ ดวงตาของเขาสดใส เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังและกำลังใจ

“มีข่าวดีไปบอกคนในหมู่บ้านแล้ว ขอบใจเพื่อน”

“งั้นเดี๋ยวญ่คว้าส่วนที่เหลือทั้งหมดให้ แล้วมึงก็เอากลับไปให้ชาวบ้าน
ลองกินดู เขาจะได้อู่ว่าที่ลงแรงปลูกกันไป ผลมันออกมาน่าชื่นใจแค่ไหน...
รอสักครึ่งชั่วโมง ไม่น่าเกิน” คนบอกหันมาทำตาเจ้าเล่ห์ “นั่งให้มะลิจิบไป
พลางก่อนนะ”

ลำนึกบุญคุณอยู่หรือจนกระทั่งอดดำใจไม่ได้... ‘กวนตีนละมั้ง’

อาเซเดินหนีมานั่งสั่งกาแพือกแก้ว หยิบหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าที่อ่าน
ค้างไว้มาเปิดดูอีกรอบ เมื่อไรเสียงดังของไอ้เพื่อนตัวดีจึงทำให้เขารวบรวม
สติกลับมาอยู่กับความสงสัยที่ค้างคาใจ...ผู้หญิงในรูป

เขาเพิ่งพิจารณาใบหน้าด้านข้างที่ก้มลง แก้มนวลมีรอยน้ำตาเปียก
ขึ้น จมูกเขตรันแดงระเรื่อ เธอดูคล้ายใครคนหนึ่งที่เขารู้จัก เพียงแต่ผอม
กว่ามาก...คงไม่ใช่หรือมั้ง

เธอน่าจะเป็นคนรักของผู้กองสิงห์...ตอนนี้กำลังร้องไห้อยู่หรือเปล่า
นะ

ฟ้ายามพลบค่ำแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงส้ม พระอาทิตย์ฉายลำแสง
สุดท้ายยังปลายขอบฟ้า ช่วงเวลาที่ความสว่างทั้งหมดทั้งมวลกำลังจะลับ
ดับสิ้น บรรยากาศในวัดเงียบสงบวังเวง เมื่อขบวนรถยนต์หลวงสิ่งข้างจอด
เทียบหน้าศาลาพิธี ผู้แทนพระองค์อัญเชิญนำหลวงอาบศพก้าวลงมาจรด
พลเอกนรสิงห์และโสนยืนอยู่ด้านหน้า ถวายความเคารพด้วยความสำนึก
ในพระมหากรุณาธิคุณและถือเป็นเกียรติสูงสุดแต่ผู้วายชนม์

ก่อนเวลาเริ่มงานสวด หญิงสาวถือโอกาสแยกตัวออกมาจากกลุ่มคน
ถอยห่างมาหยุดยืนดูศาลาพิธีอย่างเพ่งพินิจ เป็นงานศพที่สวยงามสมเกียรติ
หีบไม้แกะสลักงดงามสีทองตั้งเด่นสง่าอยู่กลางศาลา ประดับเบื้องล่างด้วย
ช่อดอกไม้สีขาวแน่นเป็นพุ่มใหญ่ใต้ฐาน เบื้องหน้ามีชุดเครื่องเกียรติยศ
ประกอบศพ อันได้แก่ เครื่องแบบชุดขาวเต็มยศสำหรับงานราชพิธีอยู่ใน
หุ้न หมวก ถุงมือ กระเป๋าประจำตัวที่ได้รับพระราชทานในวันจบการศึกษา
และธงชาติซึ่งเคยคลุมร่างถูกพับจัดวางอยู่บนพานลดหลั่นเป็นระดับ รูป
เรืออากาศเอกสิงห์ในชุดบินใบหน้าแยมยิ้มถ่ายคู่กับเครื่องบินคู่ชีพวางอยู่

บนขาตั้ง ด้านข้างมีพวงหรีดพระราชทานจากพระบรมวงศานุวงศ์หลายพระองค์ พวงหรีดจากนายกรัฐมนตรี ผู้บัญชาการเหล่าทัพและจากบุคคลระดับสูงอีกหลายท่าน ด้านหน้าพิธีทั้งเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ทหารอากาศโยธินยืนยามเกียรติยศในชุดเครื่องแบบสวนสนามถือปืนยาวปลายกระบอกชี้ลงพื้น มือสองข้างประสานพักไว้ท้ายด้ามจับ ก้มหน้าแสดงความเคารพตลอดงานพิธี

“เป็นการจากไปอย่างสง่างามและสมศักดิ์ศรีที่สุด”

โสนหันกลับไปตามเสียงเจื้อยคร่ำซึ่งดังขึ้นด้านหลังเธอ “พี่กระทิง”

ต้นเสียงมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เจ้าตัวยืนอยู่ข้างผู้กองข้างพลาย เพื่อนรักอีกคนของพี่สิงห์ ทั้งสองคนอยู่ในชุดเครื่องแบบ มีผู้หญิงสวย นัยน์ตาโตกร รูปร่างอวบอัดสะดุดตายืนเยื้องไปด้านหลัง

“พี่เคยคุยกับไอ้สิงห์ ถ้าเลือกได้จะขอตายกับเครื่อง สำหรับทหารไม่มีใครอยากตายข้างถนน แต่พี่นึกไม่ถึงว่าที่คุยกันมันจะกลายเป็นความจริง ไม่คิดเลยว่าจะต้องมานั่งมัน” กระทิงทอดถอนใจ

“โสน พี่ขอโทษ” แวดตาของข้างพลายหม่นคร่ำ เขารู้สึกผิดมากในใจ เธอรับรู้ได้

“พี่พลายขอโทษโสนทำไมคะ”

“ก็พี่บินกับมัน พี่น่าจะช่วยมันได้มากกว่านี้” คนพูดก้มหน้ามองพื้น สันgramหนูขึ้นเพราะพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ สำหรับข้างพลายแล้ว การเห็นเพื่อนรักตายไปต่อหน้าต่อตาช่างหนักหนาสาหัสนัก เขาได้แต่โทษตัวเองว่าช่วยเพื่อนไม่ทัน

“พี่พลายจะช่วยพี่สิงห์ได้อย่างไร มันเป็นอุบัติเหตุ เครื่องยนต์ขัดข้อง... อย่าคิดมากเลยนะคะ” เธอตอบเสียงแผ่ว ลูบหลังมือเขาอย่างปลอบใจ

“พี่น่าจะเตือนให้มันอีเจกต์เร็วกว่านี้”

“ทั้งพี่สิงห์และพี่พลายทำดีที่สุดแล้ว โสนเชื่อแบบนี้ อย่าโทษตัวเองเลย โสนไม่โกรธพี่ ไม่คิดว่ามันเป็นความผิดของใคร”

พี่ชายทั้งสองขยับเข้ามาใกล้ โอบหลังรูปไหล่เธอ แวตอาอ่อนโยน
กิริยาแสดงความห่วงใย เต็มใจปกป้อง

“ตั้งแต่นี้ต่อไป เราเป็นน้องสาวของพี่แล้วนะ พี่สองคนจะดูแลเราเอง”
เป็นความรู้สึกกอบอุ้มอย่างอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้... คำสัญญาซาบซึ้ง
ใจระหว่างเพื่อนทหาร

เมื่อเพื่อนรักจากไป คนที่เหลืออยู่จะดูแลหัวใจของคนจากไปอย่างดี
ที่สุด

“โสนเคยเจอหมอลอยแล้วรึยัง” กระทิงพยักพยัดไปทางนายทหาร
หญิงในเครื่องบินชุดขาวติดยศเรืออากาศเอกที่ยืนฟังทั้งสามคนคุยกัน
อยู่นานแล้ว

‘คนนี่เอง... หมอทหาร สาวสวยประจำกองบินที่พี่สิงห์เคยพูดถึง’

“ยังไม่เคยเลยคะ ตอนโสนไปหาพี่สิงห์ที่เชียงใหม่เมื่อต้นปี คุณหมอยัง
ไม่ได้ย้ายไปประจำการ” เธอยกมือไหว้หญิงสาว ผู้มากวัยกว่ารับไหว้และ
ยิ้มตอบอย่างเป็นมิตร “แต่โสนได้ยินพี่สิงห์พูดถึงหมอลอยบ่อยๆ ยิ่งช่วง
แรกที่คุณหมอเพิ่งย้ายไป พูดถึงให้ฟังบ่อยมาก”

“พี่ก็ได้ยินสิ่งที่พูดถึงโสนตลอดเวลา เหมือนรู้จักกันก่อนเจอตัวเสีย
อีก”

เธอถูกชะตาไปกับพี่สาวคนนี้เสียแล้ว คุณหมอหน้าสวยที่ถึงวันนี้
นัยน์ตาจะดูโศกเศร้าแต่ยังฉายแววเข้มแข็งอยู่เต็มเปี่ยม สมกับเป็นหมอ
ทหาร

“พลอยเป็นคนอาบน้ำ แต่งแผล แต่งตัวให้สิ่งที่เป็นครั้งสุดท้าย” ช้าง-
พลายเล่า

“โสนไม่ต้องห่วงนะ สิ่งที่ไม่เจ็บ ไม่รู้สึกอะไรเลย มันเหมือนจอกที่วิที่
ดับวูบ จากไปอย่างมีบุญที่สุดแล้ว”

คุณหมอมอบิบายเสียงแผ่วเบา พอพูดจบประโยค สีหน้าของทั้งคนพูด
และคนฟังสลดลง ตาแดงเรื่อด้วยกันทั้งคู่ กระทิงต้องโอบโสนเข้ามาชิด บีบ

ต้นแขนเธอแน่น ส่วนข้างปลายมองด้วยแวตตาเป็นท่วงสุดแสน รู้ว่าเธอคงเสียใจกับเรื่องกระตุ้นเตือนความจำอันโหดร้าย แต่ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าแค่เป็นกำลังใจให้

แว่วทำนองเพลงมาจากลำโพงกระจายเสียงของศาลา เสียงร้องหวานเศร้าของผู้หญิงกับเนื้อเพลงสื่อความหมายลึกซึ้ง บาดหัวใจคนฟัง

แผ่นฟ้ายาวไกลสุดปลายเว้าว่าง ขอบฟ้าดูราวจะแสนยาวไกล
มองฟ้าคราใดคิดถึงเพียงเธอ ปานนี้เธอคงอยู่บนห้องฟ้า
และคอยดูแลแผ่นดินของเธอ ด้วยใจที่มั่นคง
อยู่บนแผ่นฟ้าสีคราม อ่างว่างและเดี่ยวดาย
ห่างแผ่นดินแสนไกล เธอไม่เคยนำพา เธอสู้นยอมเสี่ยงภัย
ท่องไปบนนภา พลีเพื่อปวงประชา เพื่อไทยคงเสรี
อยากขอให้เธอโปรดจงรู้ไว้ ว่าหัวใจคนบนพื้นแดนดิน
ยังรักและหวัง ทุกๆ คี่วัน ส่งรักกลอยลมเพื่อเป็นแรงใจ
ให้คุ้มครองเธอตราบนานเท่านาน
ส่งใจไปให้เธอ...แต่เธอผู้ปกป้องฟ้าไทย^{๑๒}

เพลง “แต่เธอ ผู้ปกป้องฟ้าไทย”...ใครเปิดเพลงนี้
ทุกคนมองหน้ากัน ก่อนที่จะมีใครพูดอะไร พลเอกนเรสิงห์ก็โบกมือ
เรียกเธอจากบนศาลาพิธี

“โสน! มาช่วยลุงรับแขกหน่อยลูก”

ผู้คนเนืองแน่นเต็มศาลา เธอรับหน้าที่เชิญแขกผู้ใหญ่ไปนั่ง ดูแลให้
ได้รับความสะดวกสบาย พระสิริรูปมาถึงแล้ว พิธีสวดกำลังจะเริ่มเมื่อมีคน

^{๑๒} เพลง “แต่เธอ ผู้ปกป้องฟ้าไทย” ขับร้องโดย ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์ จากอัลบั้มพิเศษ
ครบ ๘๐ ปีกองทัพอากาศ

กอดเธออย่างสนิทสนมจากด้านหลัง โสนหันไปหาด้วยความตกใจ

“นี่แกจะไม่บอกฉันเลยใช่ไหม เรื่องสำคัญขนาดนี้ต้องให้รู้เอง?”

“น้ำมนต์!” เพื่อนสาวคนสนิทของเธอนั่นเอง ใบหน้าออกแนวสาวเท่ ผมสั้นตัดเข้ารูปศีรษะ ตัวผอมสูง ชุดกางเกงขายาวกับเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำ ที่ใส่อยู่ทำให้ดูหล่อขริมตึงดูดีสวยตาสาๆ อย่างที่ผู้ชายแท้ยังอาย

“อ้าว ไปประชุมที่ภูเก็ตไม่ใช่เหรอ กลับมาได้ไง”

“เฮ้ย งานนี้ไม่มาได้ไง ก็ซื้อตั๋วแล้วก็บินกลับมาเลย แกเป็นไงบ้าง”

โสนก้มหน้าเสียบแทนคำตอบ เพื่อนสนิทต้องดึงเธอเข้ามากอดกระชับ ทั้งเห็นใจทั้งสงสาร แต่ไม่รู้จะปลอบให้หายเศร้าได้อย่างไร ไม่มีทางที่ใครจะเข้าใจความรู้สึกถ้าไม่เจอเข้ากับตัวเอง

“วันนี้ฉันไปนอนเป็นเพื่อนนะ”

“อืม ขอบใจ แล้วสายบัวล่ะ มาด้วยรีเปล่า”

สายบัวคือแฟนสาวที่น้ำมนต์คบมาตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัย ทั้งคู่เป็นเจ้าของบริษัทกราฟิกดีไซน์ร่วมกัน คือคนที่โสนกำลังสอตสายสายตามองหา

“สายบัวยังติดประชุมอยู่ภูเก็ต งานไม่เสร็จเลยมาพร้อมกันทั้งสองคนไม่ได้ แต่ฝากพวงหรีดมาให้”

“มาคนเดียวแบบนี้สายบัวไม่ว่าเหรอ”

“จะว่าได้ไง นี่เรื่องสำคัญนะ ลองไม่ให้มาสิ มีได้ทะเลาะกันบ้านแตก”

“ไม่เอา ออย่ามาทะเลาะกันเพราะฉันเลย ฝากขอบคุณเรื่องพวงหรีดด้วยนะ”

น้ำมนต์พยักหน้ารับก่อนเอ่ยประโยคเด็ด “ฉันมาเปิดเพลงให้พี่สิงห์ฟังด้วย เป็นไง ชอบไหม”

“แกนี่เอง ฉันถึง” ประโยคหลังโสนพูดกับตัวเอง “ใครบ้าเปิดเพลงในงานศพกัน”

“ก็อยากให้พี่สิงห์ได้ฟัง ซึ่งออก ลุงนออนุญาตแล้วด้วย ไม่งั้นฉัน

“ไม่กล้าห rokok”

พลเอกนรสิงห์ปลีกตัวจากแขกผู้ใหญ่ตรงมาหาโสน พร้อมทักทาย
น้ามนต์ เพื่อนสนิทของหลานสาวอย่างคุ้นเคย “น้ามนต์ ขอบใจที่มานะ”

“ค่ะ คุณลุง”

“เพลงเพราะมาก สิงห์คงได้ยิน” คุณลุงของเธอดูจะไม่มีปัญหาอะไร
“ไม่ได้เจอนานเลย สบายดีนะลูก”

“สบายดีค่ะ หนูเสียใจเรื่องที่สิงห์ด้วยนะค่ะ”

ชายผู้มากวัยกว่าพยักหน้ารับ แล้วหันไปถามหลานสาว “ลุงยังไม่เห็น
พระนายมาเลย”

“ชื่อนี้ทำให้น้ามนต์หน้าหนาวหัวคิ้วขมวด จ้องมองเพื่อนสาว

“เขามาไม่ได้ค่ะ เผอิญอยู่ต่างประเทศ”

“ไม่อยู่ก็ไม่มีไร เดี่ยวโสนไปนั่งใกล้ๆ ลุงนะ”

“ค่ะ” หญิงสาวมองตามหลังญาติผู้ใหญ่คนเดียวของเธอไป ก่อนจะ
หันมาสบตาเพื่อนรักที่จ้องเขม็ง โสนเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

“แกเลิกกับพี่พระนายมานานมากแล้วนะ ลุงยังไม่รู้อีกหรือ”

“ซู้ เบาๆ” โสนยกนิ้วชี้ขึ้นตะตะปาก “ไม่ได้บอก ไม่อยากให้เขาเป็นห่วง
แล้วแกก็ห้ามปากเป็งด้วย” เธอไม่อยากให้คนใกล้ตัวรู้ว่าตอนนี้เธอไม่เหลือ
ใครเลยสักคนเดียว...ไม่มีแม่ ไม่มีพี่ชาย ไม่มีแม่กระทั่งคนรัก

“เออ ไม่เลืกรอก ไม่ต้องห่วง พระเริ่มสวดแล้ว ไปนั่งกันเถอะ”

รุ่งขึ้นหลังจากพิธีพระราชทานเพลิงศพเป็นวันที่ฟ้าอึมครึม ฝนตก
โปรยปราย ไม้ร้อนรุ่มเช่นวันก่อน บนเมรุมีเฉพาะญาติและเพื่อนสนิทเพียง
ไม่กี่คนยืนรายล้อมรอบโต๊ะวางถาดบรรจุเศษกระดูกกองเล็กบนผ้าสีขาว
กลิ่นน้ำอบผสมกลิ่นดอกไม้สดหอมกรุ่น โสนกอบกำถ้ำกระดูกพี่ชายไว้ใน
อุ้งมือพอมซิด

นี่ใช่ไหม สิ่งที่คุณจินว่า...จะรักชาติจนชีวิตเป็นผุยผง

คนเราตายไปกลับกลายเป็นเจ้าชู้ลิคินสู่พื้นดิน ไม่สามารถเอาอะไรติดตัวไปได้สักอย่าง สิ่งที่เหลืออยู่มีแค่คุณความดีของบุคคลนั้นที่คนข้างหลังจะยังจารึกไว้ ความสุข ความทรงจำ และรอยยิ้ม พิมพ์เก็บไว้ในส่วนลึกของจิตใจ

ไม่มีน้ำตาแล้ว งานพิธีที่มีทุกวันทำให้ทั้งคุณลุงและเธออยู่กับการรับแขก เตรียมงาน สมาชิกทั้งหมดทั้งมวลถูกพุ่มเทไปเพื่อให้งานออกมาสวยงามสมเกียรติที่สุด พิธีลอยอังคารถูกกำหนดให้จัดขึ้นบริเวณคลองเมืองไหลรอบเกาะอยุธยา จุดที่แม่น้ำสามสายไหลมาบรรจบกัน บริเวณหน้าวัดที่พี่สิงห์เคยบวชเรียน จุดเดียวกับที่เคยลอยอังคารแม่ แม่กับพี่สิงห์จะได้กลับไปอยู่ด้วยกัน

น้ำมนต์ซึ่งยื่นอยู่ข้างโสนตลอดหันมากอดเธอไว้แน่นเมื่อเห็นเพื่อนสาวจ้องกองกระดูกนิ่งนาน

จนกระทั่งโสนเหลือบไปเห็นสาวปราดเปรียวในชุดดำซึ่งยื่นอยู่ด้านล่างเม้มองเธอตาแทบลุกเป็นไฟ

“พอหะแก สายบัวจะฆ่าฉันให้ตายด้วยสายตาอยู่แล้ว อย่าทำให้เขาโกรธเลย”

ถึงน้ำมนต์จะเป็นเพื่อนสนิทที่สุดมาตั้งแต่สมัยมัธยม เป็นคนที่เธอพูดด้วยได้ทุกเรื่อง เข้าใจเธอทุกเวลา อยู่กับเธอทุกช่วงชีวิต มีอะไรคล้ายกันมากจนแทบจะเป็นคนเดียวกัน เป็นเพื่อนที่ไม่มีวันกลายเป็นศัตรูเป็นอย่างไรไม่ได้ แต่พอสายบัวก้าวเข้ามา เธอจำต้องถอยห่าง ด้วยกลัวว่าจะทำให้ความสัมพันธ์ของคูรักมีปัญหาเพราะสายบัวขี้หึงมาก ไม่เว้นแม้แต่เธอ โสนจำใจต้องถอย ทั้งที่ในใจเธอหงายที่สุดที่ต้องห่างเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวไปแบบนี้

เมื่อเสร็จเรื่องรับเถ้ากระดูก โสนเดินลงจากเมรุไปหาสามทหารเสือเพื่อนรักเพื่อนตายของพี่สิงห์ซึ่งยื่นรออยู่ด้านล่าง ทั้งสามคนมงานทุกวันไม่เคยขาด พี่สิงห์น่าจะรู้และคงดีใจ เพื่อนไม่ทิ้งเพื่อน

“พี่ๆ คะ โสณตั้งใจจะแบ่งเก้าอี้กระดูกพี่สิงห์ไว้ส่วนหนึ่ง อยากเอาไปฝังไว้ที่เชียงราย ตรงที่พี่สิงห์...” เสียงเธอสะดุดเล็กน้อย ก่อนเอ่ยประโยคต่อมาแผ่วเบาเหมือนกระซิบ “...ตกลงมา ช่วยเขียนแผนที่ให้โสณหน่อยได้ไหมว่ามันอยู่ตรงไหน แล้วไปยังไง”

เธออยากฝังเก้าอี้กระดูกของพี่ไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้เธอกลับไปหาได้ ทุกครั้งที่คิดถึง ให้เจ้าภูสิกลับคืนสู่ดินเป็นอาหารให้ต้นไม้เติบโตใหญ่ ไม่ได้หายแล้วหายกลับไปกับสายน้ำ

“โสณจะไปเมื่อไหร่ เตี่ยวพี่พาไปเอง” กระทั่งรับอาสาทำหน้าที่พี่ที่ดี

“ตั้งใจไปช่วงอาทิตย์หน้าค่ะ”

“เผชิญช่วงนั้นพี่กับไอ้พลายไม่อยู่ ไปตีพลอย^{๑๓} ผีก็โคปไทเกอร์^{๑๔} ที่โคราชพอดีเลย โสณเลื่อนไปหน่อยได้ไหม”

“พี่ทิงกับพี่พลายไม่ต้องไปด้วยหรอก แค่อ่านแผนที่ให้ก๊อ หมูบ้านอยู่เชียงรายไม่ใช่เธอคะ ไม่ใช่เชียงใหม่ซะหน่อย ไม่ต้องหนึ่งงานพำนองไปหรอก”

“จะไปยังไงคนเดียว” หมอพลอยเป็นห่วงด้วยอีกคน

“ไปได้ โสณชอบไปไหนเองคนเดียว ไปออกค่ายอาสาสักบ่อย แค่นี้ไม่น่ายากนะคะ”

“ไม่มีใครเออออด้วยสักคน หน้านี้วก็ขมวดกันหมด นี่ดูท่าเธอจะได้รับการประคบประหงมยิ่งกว่าอยู่กับพี่ชายแท้ๆ เสียอีก

“พี่สิงห์ผีก็โสณมาตี ปล่อยเตี่ยวตลอด เรื่องเดินทางแค่นี้ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ”

“จ้ะก็ได้ เตี่ยวพี่ให้เบอร์คนในหมู่บ้านไป เขาเป็นคนเจอลิงห์เป็นคนแรก ตอนพวกเจ้าหน้าที่เข้าไปก็คอยช่วยอำนวยความสะดวกให้ตลอด นิสัย

^{๑๓} Deploy คือการเคลื่อนกำลังพลพร้อมอาวุธ

^{๑๔} Cope Tiger คือการฝึกพร้อมประจำปีของกองทัพอากาศสหรัฐ สิงคโปร์ และไทย

ดีไว้ใจได้ โสณลองโทร. นัดดู ให้เขาหาที่พักให้และนัดเวลามารับตรงจุดลง
รถด้วย หมูบ้านอยู่นดอย ไม่มีรถประจำทางขึ้นไปถึง ไปมาลำบากหน่อย”
ข้างปลายเปิดโทรศัพท์ไล่หาเบอร์ติดต่อ
“ชื่ออาชนะ ส่งเบอร์ให้ทางไลน์แล้ว ได้ยัง”

๑๕

บุญา เด็กสาวชาวอาซา ตัวเล็ก ผิวขาวนวล มุ่นมวยผมไว้กลาง
กระหม่อม กำลังยืนเท้าสะเอวมองกาโหยะนับสิบที่วางเรียงรายอยู่บนลาน
บ้านของตัวเอง แล้วถอนหายใจยาว

เธอปวดเมื่อยแขน ขา หลัง ไหล่ จากการก้มหน้าก้มตาเก็บผลกาแพ
ทุกผลเมื่อเช้า บ่ายแก่ๆ แบบนี้งานก็ยังไม่จบไม่สิ้น เพราะต้องเริ่ม
กระบวนการแปรรูปผลสดที่เพิ่งเก็บมา เริ่มจากล้างให้สะอาดและลอก
เปลือกออก เพื่อนำเมล็ดที่ได้ไปหมักในน้ำเย็นทิ้งไว้สองสามวันจนกว่าเมือก
เหนียวจะหลุดหาย ถึงค่อยนำไปตากแดดให้แห้งสนิท กว่าจะได้สารกาแพ
พร้อมใส่กระสอบส่งขายนั้นไม่ง่ายเลย

ต้องรีบแล้ว ไม่อยากทำงานมืดค่ำ อากาศช่วงนี้เริ่มหนาวแล้วด้วย
หญิงสาวหน้าใสที่ตอนนี้พวงแก้มเป็นสีแดงจัดเพราะออกแรงมา
ทั้งวันก้มลงยกกาโหยะขึ้น แต่แล้วต้องสะดุ้งเมื่อมีมือใหญ่อุ่นจัดมาขุด
แขนเธอไว้

“มา พี่ช่วย”

เด็กสาวหันกลับไปเจอหน้าพี่ชายแสนดี คนที่แย่งภานะไปจากมือ แล้วจัดการเทพลกาแพ้ทั้งหมดลงกะละมังที่ใส่น้ำไว้จนเต็มแทบทุกใบ เธอได้แต่ยืนยิ้ม

“เดินมาไม่ให้สும்ให้เสียงเลยนะ พี่อาเซ แวะมาหาพ่อหรือจ๊ะ”

“ใช่ พ่อหลวงไม่อยู่เหรอ”

“พ่อไปประชุมผู้ใหญบ้านในตัวเมือง ไปตั้งแต่เช้า น่าจะใกล้กลับแล้วละ มีธุระอะไรเร็วเปล่า”

“พี่เพิ่งเอาสารกาแพ้ของต้นฤดูนี้ไปให้อู้นมนันคั่ว เลยตั้งใจเอามาให้พ่อหลวง เพื่อประชุมหมู่บ้านอาทิตย์หน้าจะลองต้มให้คนบ้านเราชิม จะได้รู้ว่าผลผลิตที่พวกเราปลูกกันรสชาติเป็นยังงั้ ให้อู้นมนันชิมว่ากาแพ้ของเราดีนะ”

“เหรอ ก็ดีนะ จะว่าไปตั้งแต่ปลูกมาข้ายังไม่เคยกินเลย รสชาติเป็นยังงั้ก็ไมรู้”

“ถ้าได้ชิมบ่อยๆ เราจะรู้ความแตกต่าง มันจะช่วยให้เราพัฒนาผลผลิตให้ดีขึ้นได้”

“โหย...ห้วงเยอะไปไหมพี่ ตอนนี้แค่ขายยังไม่ค่อยจะได้ราคาเลย คนปลูกไม่มีกำลังใจพัฒนาอะไรเหรอ ก็นี่เขาอยากตัดทิ้งหนีไปปลูกอย่างอื่นกันหมดแล้ว”

“ใครบอกเจ้า”

“ก็ลุงๆ ป้าๆ ในหมู่บ้านเขาบ่นกัน แต่จะหนีไปปลูกอย่างอื่นก็คงยากหน่อย เราอยู่เขตป่าสงวน มีแค่กาแพ้กับต้นเมียงที่พอขึ้นได้ดีได้ร่มไม้ใหญ่แบบนี้”

คนพูดตรงไปตรงมาพาล่ามเสียว ชายหนุ่มมีสีหน้าใคร่ครวญ

“ปีนี้พี่จะพยายามหาคนรับซื้อที่ให้เราคาคิ จะลองช่วยพ่อหลวงดูอีกทาง”

สาวชาวคอยตัวน้อยแหงนหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม ดวงตาเรียวเฉียง

เพราะสายเลือดอาซาเข้มขึ้นนั้นเปี่ยมด้วยแววชื่นชม

เจ้าน้องหน้าหวานแต่ท่าทางกระโดดกระเดกราวเด็กผู้ชายเดินไปหยิบ
เก้าอี้สตูลตัวเล็กเตี้ยเรียพื่นจากใต้ถุนบ้านมาวางสองตัว

“จะรอใหม่ นั่งรอกับข้า”

“อืม อยู่รอสักพักก็ได้” ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่ง จุ่มมือลงในกะละมัง
เริ่มล้างเมล็ดสีแดงก่ำ

“ไม่ต้อง พี่อาเซไม่ต้องทำ นั่งรอเฉยๆ ข้าทำเองได้”

“ล้างเมล็ดแค่นี้ไม่ได้ใช้แรงอะไรเลย”

“เธอ...จันทน์ก็ได้” เธอหัวเราะว่าดีใจ มีคนช่วยงานแล้ว

ทั้งคู่ใช้กระชอนช้อนเมล็ดเสียที่ลอยน้ำทิ้งไป แล้วล้างเมล็ดสวยได้
คุณภาพจนน้ำใสปราศจากสิ่งแปลกปลอมและฝุ่นผง ผลกาแฟสะอาดเอี่ยม
พร้อมรอปอกเปลือก

“เครื่องสีเปลือกต่อกับมอเตอร์ไว้ยัง” อาเซเหลียวมองหาเครื่องที่ว่า
ซึ่งหน้าตาคล้ายเครื่องสีข้าวขนาดย่อมทำงานด้วยมอเตอร์ มันตั้งอยู่ถัดไป
ไม่กี่ไกล หมู่บ้านนี้ยังไม่มีสาธารณูปโภคพื้นฐานมาถึง เครื่องใช้ไฟฟ้าและ
อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ แม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือจึงต้องต่อกับ
แบตเตอรี่ซึ่งเก็บพลังไฟฟ้าจากแผงโซลาร์เซลล์

“เรียบร้อยแล้ว”

เมื่อเครื่องยนต์ทำงาน เสียงมอเตอร์ดังกวนโสตประสาท ทั้งสองคน
ไม่รอช้า ทำงานเข้าขารองรู้หน้าที่ คนพี่คอยเทกาแฟลงในช่องรับด้านบน
คนน้องเปิดสายยางหล่อน้ำลงไปพร้อมเมล็ด น้ำจะช่วยให้เครื่องสีทำงาน
ไหลลื่นขึ้น แล้วจะได้กาแฟกะลา^{๑๕} สีนวลขาวไหลลงมานอนกองอยู่ใน
กะละมังที่วางรองไว้

กว่าจะทำเสร็จครบทั้งหมด พระอาทิตย์ก็เริ่มลงมาถึงลึบยอดไม้

^{๑๕} กาแฟกะลา คือผลกาแฟสดที่ผ่านการลอกเปลือกออกและตากให้แห้ง

อากาศเริ่มเย็น แต่ทั้งคู่ออก ร้อนจนไม่รับรู้อุณหภูมิที่ลดต่ำลง เสียงรถดังใกล้เข้ามา รถกระบะคันเก่าเลี้ยวเข้าเขตบ้านแล้วจอดลงกลางลาน

“พ่อมาแล้ว!”

ผู้สูงวัยเปิดประตูก้าวลงจากรถ ทักชายหนุ่มก่อนเป็นคนแรก “อาเซว่าไง มารออยู่หรือ”

“ครับ พ่อหลวง”

“เลยโดนเจ้าบุญยามันใช้งานเลยใช่ไหม”

“อ่าดา! ข้าไม่ได้ใช้ พี่อาเซเสนอตัวช่วยต่างหาก” เด็กสาวทำหน้าที่ใส่พ่อ แต่แล้วเธอก็สังเกตเห็นความผิดปกติ “อ่าดาไม่สบายรีเปล่า ทำไม่หน้าซีดจัง”

“คงแค่นี้เอง วันนี้ออกตั้งแต่เช้ามีด แถมต้องประชุมทั้งวัน เจ้าลิ้มไปรีเปล่าว่าข้าแก่แล้ว”

“พ่อหลวงยังไม่แก่ซะหน่อย ยังแข็งแรงอยู่เลย ทำงานได้อีกนาน”

“ไอ้ อ่าดายังไม่แก่ แค่มหอกทั้งหัวแค่นั้นเอง” ลูกสาวแก่นกะโหลกหัวเราะดั่งลั่น สนุกที่ได้ล้อพ่อ “พี่คุยกับพ่อไปแล้วกัน ข้าจะทำงานต่อแล้ว”

“มา มา...นั่งก่อน”

เจ้าของบ้านเดินนำมายังม้านั่งตัวยาวต่อจากไม้ไผ่อย่างง่ายซึ่งอยู่ใต้ถุนบ้าน อาเซบอกเหตุผลที่เขามารอ พร้อมหยิบถุงกาแฟคั่วส่งให้ชายสูงวัยซึ่งดูใจดีและน่าเคารพ

“ข้ามีข่าวดีมาแจ้งด้วย” อาเซบอกหน้าขึ้น “ไอ้ขุนมันว่าผลผลิตกาแฟของเราคุณภาพดี มันเลยสั่งซื้อสารกาแฟหนึ่งตัน ทயอยส่งเดือนละสองร้อยห้าสิบบาท เริ่มตั้งแต่ปลายเดือนนี้เลยครับ ให้ราคาใกล้เคียงรายเปิดสิบบาท”

“อืม ได้ราคาดีนะ คนในหมู่บ้านคงดีใจกันน่าดู” ชายสูงวัยตอบว่าหลานชาย “ขอบใจเจ้ามาก ช่วยได้หลายเรื่องเลย อุตส่าห์เอาความรู้ที่เล่าเรียนมาแนะนำชาวบ้านเรื่องการปลูก การเก็บเกี่ยว นี่ยังช่วยขายอีก

แล้วยังเรื่องอำนวยความสะดวกให้พวกทหารตอนเครื่องบินตก ถ้าไม่ได้เจ้าข้าคงเห็นน้อยกว่านี้อีกหลายเท่า”

“ไม่เป็นไร พ่อหลวง ข้าก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้”

“เจ้านี่มันดีจริงๆ เอาการเอางาน ชยัน ตั้งใจ ข้ายกไอ้บุญยาให้เอาหม่มันก็ดูรักเจ้าดินะ” คนพูดทำเสียงกระซิบให้พ่อได้ยินแค่สองคน ชายหนุ่มยิ้มค้าง

“พ่อหลวงล้อเล่นใช่ไหม”

“พูดจริง! ทำไมทำหน้าที่เหมือนข้าโยนขี้ให้ยังงั้นแหละ” ว่าแล้วก็หัวเราะตบท้าย

“มันไม่ได้รับรักข้าแบบนั้นมัน รักกันเป็นพี่น้องมากกว่า”

“เฮ้ย อยู่ไปก็รักกันไปเองแหละ ข้าไม่อยากให้มันแต่งงานกับคนนอกหมู่บ้าน ไม่งั้นแต่งงานแล้วมันก็ต้องย้ายออกไปอยู่ข้างนอก คนอื่นเขาคงไม่เข้าใจเราเท่าพวกเรากันเอง อีกอย่างลูกข้ามันชนอย่างกับลิง ทำตัวโหม่นเหมือนเด็กผู้ชาย มีแต่เจ้าที่เอ็นดูมัน ลองกลับไปคิดดูนะ บุญมันจะยี่สิบปีแล้ว เจ้าก็อายุพอควร ข้ายังไม่เห็นเจ้ามีใครตั้งแต่เล็กกับคนรักเก่าไป”

สายตาของทั้งคู่มองไปยังบุคคลผู้ถูกกล่าวถึง เจ้าตัวความรู้สึกไวหันขวับมามองตาวาวเจ้าท่าทางเอาเรื่อง

“นินทาอะไรข้า”

ล่าหน้าปฏิเสธกันจ้าละหวั่น พอดีกับที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นเหมือนสัญญาณช่วยชีวิต

“งั้นข้าไปก่อนนะพ่อหลวง” ไม่รอให้ชายเฒ่าพูดลา อาเชรีเดินจกมาพร้อมรับสายเรียกเข้า “ครับ”

“อาเชรีเปล่าคะ ฉันชื่อโสน เป็นน้องสาวนักบินที่เครื่องตกคะ”

ท่ารถประจำทางในตัวเมืองเชียงใหม่

ทั้งคนไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินไปมาขวักไขว่ สาวน้อยร่าง

บอบบางกัมหีบของจากเป้สะพายหลังใบใหญ่ที่วางกองอยู่แทบเท้า ชุดเสื้อ
ใหม่พรมขนสั้นสีน้ำเงินเข้มและกางเกงสีกากีขนาดพอดีตัวทำให้หญิงสาว
ยิ่งดูตัวผอมแก้ง่างเหมือนเด็กวัยรุ่นกำลังโต เธอตั้งเสื้อคาร์ดิแกนตัวยาว
ออกมาสวมทับ หีบกล่องไม้ขนาดใหญ่หนักออกมากอดแนบอกไว้ครู่หนึ่ง
ก่อนเก็บคืนกระเป๋าเช่นเดิม

หญิงสาวยกเป้ขึ้นสะพายหลัง เดินก้มหน้าก้มตาตรงไปยังรถเมล์
สีเขียวสภาพเก่าแก่ทรุดโทรมที่ด้านข้างเขียนตัวหนังสือตัวโตว่า ‘เซียงราย-
แม่สาย’ หยุดถามคนขับสองสามประโยคแล้วก้าวขึ้นไปนั่งริมหน้าต่าง

รถเคลื่อนออกจากท่า วิวสองข้างทางเปลี่ยนจากร้านรวงห้องแถวริม
ถนนเป็นทุ่งนาและบ้านหลังเล็กกระจายเป็นระยะ ไอเสียรถยนต์ติดจุก
ค่อยจางหายไปกลายเป็นกลิ่นฟางและกลิ่นต้นไม้ใบหญ้า

ลมแรงพัดผ่านช่องหน้าต่างปะทะหน้าเธอจนเย็นเฉียบ โสณกระซิบ
เสื้อตัวนอกให้แน่นขึ้น เริ่มเหลียวมองไปรอบตัว ผู้โดยสารคนอื่นๆ ต่างนั่ง
พูดคุยกัน เสียงหยอกล้ออ้ออ้อผสมกันระหว่างคำเมืองที่เธอพอฟังออกกับ
ภาษาชนเผ่าที่ฟังไม่เข้าใจ สาววัยรุ่นตาใสบริสุทธิ์นั่งเยื้องกับเธอหันมายิ้มให้
อายๆ

โสนย่อนึกไปถึงบรรยากาศบนรถไฟฟ้าในกรุงเทพฯ ที่ทุกคนต่าง
ก้มลงมองโทรศัพท์มือถือของตัวเองหรือไม่ก็มองจ้องโทรศัพท์ที่มีแต่โฆษณา
สินค้าอย่างเอาเป็นเอาตาย อย่างว่าแต่ยิ้มให้เลย ไม่มีใครสักคนพูดคุยหรือ
แม้แต่มองหน้ากัน ต่างต่างกับบรรยากาศตอนนี้เสียเหลือเกิน

โทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงสั้นเตียน เธอหีบมันออกมาดู รอยยิ้ม
กว้างระบายทั่วหน้าเมื่อเห็นการแจ้งเตือนบนหน้าจอ

คุณได้รับข้อความใหม่ทางไลน์

น้ำมนต์ : หายไปเลยแก ถึงไหนแล้ว

โสน : หายไปไหนอะไร เมื่อก็ก่อนขึ้นเครื่องก็โทร. รายงานแล้วไง

น้ำมนต์ : แกลไปคนเดียวก็ห่วงสิ ออยากไปด้วยจะตาย ถ้าไม่ติดต้องทำงานแทนใคร

โสณ : เออน่า พุดชะนั้นรู้สึกผิด แต่ชอบใจล้านครั้งเลยที่ช่วยรับงานไปทำต่อให้

น้ำมนต์ : เข้าใจที่แกลบ่นละ ลูกค้ำแกลโหดจริงวะ

โสณ : ไง ส่งงานไปแล้วผ่านไหม

น้ำมนต์ : โลโก้ นามบัตร กับสแตมป์เนรี^{๑๖}ผ่านละ เหลือพริ้นต์-แอด^{๑๗}กับเว็บไซต์

โสณ : เฮ้ยยย ไม่จริง!!!!

ตกลงฉันช่วยเองใช้ไหมที่ทำไม่ผ่าน

น้ำมนต์ : ไม่หอรอก 'ท่าน' คงเบื่อกที่แกลไปมา เลยบอกดิ้อๆ 'อยากได้แบบนี้'

โสณ : อย่างบอกนะว่าแกลลอกแบบที่เขาให้ดู

น้ำมนต์ : จะเหลือหอรอ ๕๕๕

เห็น 'ท่าน' ว่าให้แกดูตั้งแต่ครั้งแรกแล้ว แกลไม่ยอมทำตาม

โสณ : ฉันมีจรรยาบรรณไว้ย ไม่ลอกใคร

น้ำมนต์ : แล้วไง ทำเองแล้วผ่าน?

โสณ : T_T

น้ำมนต์ : นี่ก็ไม่ได้ลอกจนเหมือนนะ เอาแค่คล้ายๆ

แต่ก็บอกเขาไว้้นะ อย่าไปบอกใครว่าฉันทำ

โสณ : ๕๕๕ อายเป็นเหมือนกันหอรอจ๊ะ

น้ำมนต์ : --"

ว่าแต่เจอคนมารับยัง

^{๑๖} Stationary คือชุดเครื่องเขียน

^{๑๗} คำย่อของ Print advertising โฆษณาสื่อสิ่งพิมพ์

โสน : ยัง ยังอยู่บนรถอยู่เลย แต่น่าจะใกล้ถึงละ

น้ำมนต์ : หมูบ้านที่แกไปจะมีสัญญาณเปลวระ

โสน : ไม่แน่ใจ แต่น่าจะมี วันก่อนคุยกับเขาก็งโทร. ดิฉัน

น้ำมนต์ : งั้นถึงแล้วโสนบอกหน่อย จะได้ไม่หวัง

โสน : ทำตัวเหมือนผัวมากกว่าเพื่อน

น้ำมนต์ : อย่างแกฉันไม่เอาทำเมียหรอก อีกอย่างเมียก็มีอยู่แล้ว
ไปละ เมื่อยมือ

โสน : :p

น้ำมนต์ : อย่าลืมนโสนมาบอกนะ

โสน : อืม แล้วคุยกัน

“น้อง...ถึงแล้ว ที่น้องจะลงคือทางแยกข้างหน้านั้นนะ” กระจ่างรถ
หญิงวัยกลางคนเดินมาบอก

“อ้อ ค่ะ ขอบคุณค่ะพี่” ถึงจะอยู่ในวัยเป็นพี่สาวแม่ได้ แต่ปลอดภัย
กว่าถ้าเรียกพี่ไว้ก่อน

หญิงสาวกดโทรศัพท์หาคนมารับ

“ครับ” เสียงชายหนุ่มดังจากปลายสาย

“อาเซีไซ้ยคะ เอ่อ...ฉันกำลังจะถึงแล้วค่ะ”

“ผมรออยู่หน้าร้านขายของชำ หาไม่ยาก ลงรถแล้วเดินข้ามถนนมา
ได้เลย”

“อ้าว ถึงแล้ว ตำบลเวียงพางคำ ทางแยกขึ้นหมู่บ้านผาหมี” คนขับรถ
ตะโกนบอก